

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗ ΜΑΧΟΜΕΝΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

25 ΝΟΕΜΒΡΗ

Ημέρα μνήμης, αντίστασης και αγώνα ενάντια στην έμφυλη βία και το σύστημα που τη γεννά και τη θρέφει

Αλληλεγγύη σε όσες αγωνίζονται και έρχονται αντιμέτωπες με την κρατική καταστολή και παρακρατική βία, όπως η 16χρονη αντιφασίστρια στο Ν. Ηράκλειο που δέχτηκε δολοφονική επίθεση από ΟΠΚΕ, όπως οι γυναίκες που προσαγογνται βίαια απο τον στρατό κατοχής στα Εξάρχεια στον αγώνα εναντια στο μετρό και την αστυνομοκρατια στη γειτονιά, σε όσες στέκονται η μια δίπλα στην άλλη απέναντι σε ένα σύστημα που διαιώνιζει, προωθεί και νομιμοποιεί την έμφυλη βία, που προσφέρει δικαστική ασυλία σε βιαστές, παιδοβιαστές, δολοφόνους και κυκλώματα trafficking και τιμωρεί όσες σπάνε τη σιωπή, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τη 12χρονη από τον Κολωνό, η οποία με σθένος αντιμετωπίζει κάθε κρατική και παρακρατική απειλή που στοχεύει στον εκφοβισμό της, το ίδιο σύστημα που αποπειράται τον έλεγχο του γυναικείου σώματος μέσω της όξυνσης της προπαγάνδας ενάντια στο δικαίωμα των γυναικών στην έκτρωση, που προωθεί την ταξική εκμετάλλευση, τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις, τις σεξιστικές διακρίσεις και επιθέσεις σε lgbtqi άτομα.

Αλληλεγγύη στις εξεγερμένες ζαπατίστρες που στους δύσκολους καιρούς κρατούν ακόμα τη φλόγα της αντίστασης αναμμένη, στις μαχόμενες γυναίκες στη Ροτζάβα που βρίσκονται

αντιμέτωπες με τις εντεινόμενες επιθέσεις του τουρκικού κράτους, στις γυναίκες στο Ιράν που αντιμετωπίζουν με κόστος την ίδια τους τη ζωή και την ελευθερία την εκδικητικότητα ενός καθεστώτος που σείστηκε από τις εξεγερμένες, στις επί δεκαετίες αντιστεκόμενες της Παλαιστίνης που σήμερα απειλούνται με εκποτισμό και εξόστωση από το κράτος του Ισραήλ, στις αγωνιζόμενες στο Μεξικό ενάντια σε μια συνθήκη εντεινόμενης έμφυλης βίας με εξαφανίσεις, κακοποιήσεις, βιασμούς και γυναικοκτονίες, σε προσφύγισσες και μετανάστριες που κακοποιούνται, βρίσκονται έγκλειστες σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και δολοφονούνται στα υδάτινα και χερσαία σύνορα της Ευρώπης-φρούριο.

**ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ
ΣΤΙΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΕ ΑΘΗΝΑ
ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ**

**ΝΑ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟΝ
ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ
ΓΙΑ ΤΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΑΝΑΡΧΙΑ**

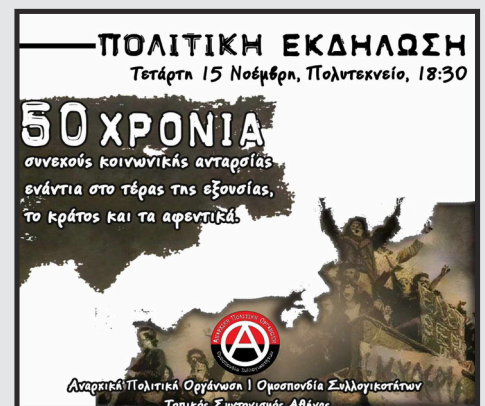
Ομάδα ενάντια στην πατριαρχία |
Αναρχική Πολιτική Οργάνωση -
Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ απέναντι στο μύθο της δημοκρατίας η εξέγερση είναι πάντα ζωντανή

Στην εποχή της, η εξέγερση στο Πολυτεχνείο το Νοέμβρη του 1973, για την άρχουσα τάξη και τους συμμάχους της δεν ήταν και δεν θα μπορούσε να είναι τίποτα περισσότερο από μια αντι-κρατική ανταρσία αναρχοκομμουνιστικών στοιχείων που έπρεπε να κατασταλεί με κάθε μέσον και που η μνήμη της, μετά την παράδοση της εξουσίας από τους στρατιωτικούς στους πολιτικούς, έπρεπε με κάθε τρόπο να σβηστεί. Να θυμίσουμε ότι οι πρώτες μεταπολιτευτικές εκλογές ορίστηκαν να γίνουν επιτοπού ανήμερα της πρώτης επετείου της εξέγερσης, στις 17 Νοέμβρη 1974, αγνοώντας την προκλητικά.

Αργότερα όμως, με τη μέθοδο της ενσωμάτωσης, αποσιωπώντας τα πραγματικά γεγονότα και διαστρεβλώνοντας τα περιεχόμενα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, επιχειρήσαν να την παρουσιάσουν σαν ένα δημοκρατικό φοιτητικό ξεσηκωμό που κατεστάλη από τη στρατιωτική δικτατορία και να τη μετατρέψουν σε επίσημη σχολική γιορτή. Με την άνοδό του στην εξουσία, το 1981, το ΠΑΣΟΚ υπήρξε ο πρωταγωνιστής αυτής της επιχειρήσης, η οποία με τη συνδρομή των δυο ΚΚΕ (ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ.) σημείωσε αρκετή επιτυχία. Αυτή, βέβαια, η επιχείρηση διαστρέβλωσης της εξέγερσης και ενσωμάτωσής της στο κρατικό (και στο κομματικό) εορτολόγιο ως "γιορτή της δημοκρατίας" δεν ήταν απλώς ιδεολογική αλλά και αστυνομική-κατασταλτική, καθώς το πνεύμα της νοεμβριανής εξέγερσης ήταν πάντα ζωντανό κι ανανεωνόταν διαρκώς, εμπνέοντας νέες εκρήξεις ανταρσίας, ενώ ο χώρος και η μνήμη της εξέγερσης έγιναν σταθερό σημείο αναφοράς ανατρεπτικών εκδηλώσεων.

σελ. 20

Απεργιακές συγκεντρώσεις ενάντια στο νέο αντεργατικό νομοσχέδιο

Οι εκμεταλλεόμενοι και οι καταπιεσμένοι συνεχίζουν να πληρώνουν με το αίμα τους τη διατήρηση και αναπαραγωγή του βάρβαρου εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού συστήματος, που καταδυναστεύει, δολοφονεί, εξαθλιώνει και καταστρέφει τις κοινωνίες και τον φυσικό κόσμο. Αυτό μαρτυρούν οι δεκάδες δολοφονίες εργατών στα κάτεργα της σύγχρονης δουλειάς. Αυτό αποδεικνύουν περίτρανα οι χιλιάδες νεκροί λόγω της εγκληματικής διαχείρισης της πανδημίας, τα δεκάδες θύματα του κρατικού καπιταλιστικού εγκλήματος στα Τέμπη, οι δολοφονημένοι Ρομά από τα ένστολα καθάρματα της ΕΛΑΣ, οι εκατοντάδες δολοφονίες μεταναστών και προσφύγων στα υδάτινα και χερσαία σύνορα της Ευρώπης Φρούριο. Αυτό καταδεικνύουν τα απανθρακωμένα σώματα προσφύγων στον Έβρο όπως και η καμένη γη από τη Ροδόπη ως την Πάρνηθα, τα νεκρά ζώα, οι στάχτες εκεί που υψώνονταν δάση. Αυτό καταμαρτυρά η φρίκη που βίωσε και συνεχίζει να βιώνει αυτή τη φορά η Θεσσαλία. Η ασύλληπτη καταστροφή που επικρατεί στην περιοχή είναι τόσο μεγάλη που δεν μπορεί να υπολογιστεί το μέγεθός της ακόμα, μετά και από τόσες μέρες. Ολόκληρες περιοχές του θεσσαλικού κάμπου βρίσκονται σκεπασμένες από νερό και λάσπη, ενώ χωριά του Πηλίου έχουν

κυριολεκτικά καταστραφεί ή έχουν βρεθεί στη θάλασσα. Ο,τι συγκροτούσε τη ζωή ενός τόπου έχει εξαφανιστεί, σπίτια, σχολεία, κέντρα υγείας, χωράφια. Αμέτρητος αριθμός ζώων πνίγηκαν. Ενώ ακόμα δεν γνωρίζουμε τον ακριβή αριθμό των νεκρών ανθρώπων αλλά και των αγνοουμένων.

Η κρατική και καπιταλιστική επίθεση σε όλες τις πτυχές της ζωής είναι αποτέλεσμα της συνολικής κρίσης του συστήματος και οξύνεται όλο και περισσότερο, επιδιώκοντας να στερήσει από την μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία κάθε προοπτική αντίστασης και παράλληλα να ξεριζώσει κάθε δικαίωμα που έχει κερδηθεί τους προηγούμενους δύο αιώνες από το εργατικό κίνημα σε παγκόσμιο επίπεδο. Την ίδια στιγμή που η ανεργία γιγαντώνεται, η μακρά λίστα των θανάτων των εργαζομένων όλο και μεγαλώνει. Τα εργατικά «ατυχήματα», η εντατικοποίηση της εργασίας, οι μειώσεις των μισθών, οι αυξήσεις των ωραρίων, οι συνθήκες στους χώρους εργασίας που υποβαθμίζονται συνεχώς περιγράφουν τη σκληρή εργασιακή πραγματικότητα και τους όρους εκμετάλλευσης που μας επιβάλλονται καθημερινά, στοχεύοντας στη φτωχοποίηση και την εξαθλίωση της ζωής μας. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη η κυβέρνηση προωθεί νέο εργασιακό νομοσχέδιο που επιτρέπει τη 13ωρη εργασία, την απασχόληση σε δύο εργοδότες και την δήμερη εργασία, νομιμοποιεί την ελαστικοποίηση στους χώρους δουλειάς (συμβάσεις “μπδενικών ωρών”) ενώ επιτίθεται ακόμη περαιτέρω στην απεργία με την εισαγωγή ποινών φυλάκισης και χρηματικών προστίμων χιλιάδων ευρώ για τους απεργούς που αντιστέκονται στην απεργοσπασία. Η νεοφιλελεύθερη πολιτική του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος όχι μόνο δεν ενισχύει το ΕΣΥ αλλά αφήνει όλο και περισσότερο το δημόσιο σύστημα υγείας “στη μοίρα του” υποχρηματοδοτώντας το, ενώ παράλληλα ολοένα και περισσότερο πλασάρεται η ιδιωτική ασφάλιση και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Η ιδιωτικοποίηση του ΕΣΥ λοιπόν επιβάλλεται αργά μα καθοριστικά σαν τη μοναδική εναλλακτική. Η κατακόρυφη αύξηση των τιμών στα βασικά κοινωνικά αγαθά όπως τα καύσιμα, το ηλεκτρικό ρεύμα, η θέρμανση, το ψωμί,

[Θεσ/νίκη] Από την απεργιακή πορεία με σημείο συγκέντρωσης την Καμάρα ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο.

[Αθήνα] Το μπλοκ της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης στην απεργιακή διαδήλωση ενάντια στο νέο αντεργατικό νομοσχέδιο

το λάδι κτλ. και η απάνθρωπη συνθήκη των πλειστηριασμών πρώτων κατοικιών έρχονται να οξύνουν περαιτέρω τις ήδη δυσβάσταχτες συνθήκες ζωής κι επιβίωσης της κοινωνικής βάσης.

Ταυτόχρονα η κρατική καταστολή εντείνεται για να ανακόψει τους αυριανούς ξεσηκωμούς που κυοφορούνται μέσα σε μια αβίωτη πραγματικότητα, όπου το χρεοκοπημένο σύστημα δεν έχει να υποσχεθεί τίποτα άλλο παρά ερημοποίηση, αποκαΐδια, εξαθλίωση και θάνατο και εκδηλώνεται με τις συνεχείς επιθέσεις στους κατελιημμένους χώρους ζωής και αγώνα, το χτύπημα εργατικών και απεργιακών κινητοποιήσεων, τις συλλήψεις και τους ξυλοδαρμούς από τις δυνάμεις καταστολής που έχουν στρατοπεδεύσει σε πάρκα, πλατείες, λόφους και πανεπιστήμια, με τα συνεχή και άγρια χτυπήματα των διαδηλώσεων στο κέντρο της Αθήνας, τις διώξεις εναντίον αναρχικών αγωνιστών και τις κρατικές δολοφονίες.

Η διαιώνιση της εξουσίας και των κερδών των οικονομικών και πολιτικών αφεντικών περνά μέσα από την οξύνση της εκμετάλλευσης των φτωχών και των πληβείων, τη λεηλασία της ζωής μας και τη φίμωση και καταστολή όλων όσοι αρνούνται να αποδεχτούν αυτή τη βαρβαρότητα ως τη μόνη προοπτική. Τη βαρβαρότητα όπου πρόσφυγες και μετανάστες είτε θα πνίγονται κατά εκατοντάδες είτε θα φυλακίζονται στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης είτε θα βρίσκονται κυνηγημένοι από μπάτσους και φασιστικά τάγματα εφόδου στον Έβρο και μέσα στις πόλεις, εξαθλιωμένοι και αποκλεισμένοι από αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης. Τη βαρβαρότητα όπου δεκάδες άνθρωποι θα δολοφονούνται στα τρένα λόγω των κρατικών δολοφονικών πολιτικών με την παντελή έλλειψη ελέγχου και συντήρησης των δικτύων και της επικοινωνίας μεταξύ των αμαξοστοιχιών, ή θα

πεθαίνουν πάνω σε καρότσες ή μέσα στα σπίτια τους περιμένοντας ώρες ένα ασθενοφόρο για να μεταβούν σε νοσοκομείο. Τη βαρβαρότητα όπου δεκάδες εργάτες δεν θα επιστρέφουν ποτέ από το μεροκάματο γιατί η ζωή τους μετριέται από τα αφεντικά και στους υπολογισμούς τους κοστίζει λιγότερο από τη συντήρηση μιας σκαλωσιάς.

Απέναντι σε αυτήν τη συνθήκη της γενικευμένης επίθεσης, λεηλασίας και καταστροφής, απαιτείται μια πλατιά κοινωνική αφύπνιση και μια συνολική κοινωνική κριτική του αδιέξοδου και χρεωκοπημένου συστήματος, το ξεπέρασμα της ανάθεσης, της διαμεσολάβησης και της αδράνειας, το δυνάμωμα των κοινωνικών-ταξικών αγώνων, η συγκρότηση αυτοοργανωμένων, αντιθεσμικών μετώπων αντίστασης και η δημιουργία κάθε δυνατού αναχώματος σε κάθε σημείο που εκδηλώνεται η κρατική και καπιταλιστική επιθετικότητα. Απέναντι στο δυστοπικό μέλλον που μας επιφυλάσσουν οι ελίτ της εξουσίας και του πλούτου, υπάρχει η επιλογή της συλλογικής αντίστασης και του αγώνα. Να τους θυμίσουμε τι μπορεί να συμβεί όταν η κοινωνία των εκμεταλλεζόμενων και των καταπιεσμένων ανθρώπων παίρνει την κατάσταση στα χέρια της και αντιστέκεται μαζικά και μαχητικά στους σχεδιασμούς τους. Αν μένει κάτι ακόμα να σωθεί από τη φρίκη και τη βαρβαρότητα που μας καταδικάζει το κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα, αυτό βρίσκεται στα δικά μας χέρια. Η μόνη λύση για έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας, για έναν κόσμο που η ζωή μας δεν θα παζαρεύεται και δεν θα εξαρτάται από τους υπολογισμούς των κυριάρχων, για έναν κόσμο χωρίς πολέμους, φτώχεια, λεηλασία της φύσης, ξεριζωμό, αρρώστιες και θάνατο είναι η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

Φωτογραφία από δράση της ΕΣΤΟΒ στα πλαίσια καμπάνιας ενάντια στους αντεργατικούς νόμους τον Οκτώβρη και τον Νοέμβρη. Οι κινήσεις της συνέλευσης έθεταν στο δημόσιο πεδίο την αντεργατική επίθεση κράτους και κεφαλαίου στους εργαζόμενους όπως αυτή εκφράζεται και με την όξυνση της εκμετάλλευσης (βλ. Νόμοι Χατζηδάκη και Γεωργιάδη), προτάσσοντας την αναγκαιότητα της οργάνωσης στην βάση και τον ακηδεμονευτο και τον από τα κάτω αγώνα στους χώρους εργασίας.

Ενάντια στους αντεργατικούς νόμους

Πρόσφατα ψηφίστηκε στη βουλή το νέο νομοσχέδιο για τα εργασιακά που προωθεί η κυβέρνηση της ΝΔ. Πρόκειται για ένα ακόμα νομοθετικό πλαίσιο που επιδιώκει τη θεσμοθέτηση της εργασιακής εκμετάλλευσης των από τα κάτω, ενώ παράλληλα βαθιάει τις ήδη εξασθλιωτικές συνθήκες στις οποίες ζουν κι εργάζονται τα λαϊκά στρώματα, με την αναίρεση βασικών δικαιωμάτων, όπως είναι το οχτάωρο ή το δικαίωμα στην απεργία. Φυσικά, αποτελεί συνέχεια τόσο του πρόσφατου νομοσχεδίου Χατζηδάκη όσο και αντίστοιχων «μεταρρυθμίσεων» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ.

Συγκεκριμένα, ανάμεσα στα όσα προβλέπει, ξεχωρίζουν ότι:

- Νομοθετείται η δυνατότητα απασχόλησης έως και 13 ώρες τη μέρα, δηλαδή 78 ώρες την εβδομάδα σε περισσότερους από έναν εργοδότες. Αυτό σημαίνει ότι όχι μόνο συνεχίζεται η νομοθετική καταπίεση του οχταώρου αλλά και ότι δίνεται στ' αφεντικά ένα επιπλέον εργαλείο για την ελαστικοποίηση της εργασίας και το ξεζούμισμα των ανθρώπων που κάνουν δυο δουλειές προκειμένου ν' αντέξουν το υψηλό κόστος ζωής.

- Θεσμοθετούνται οι «συμβάσεις εργασίας μηδενικών ωρών» και η «εργασία κατά παραγγελία», κάτι που σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι δεν θα ξέρουν πότε και ποιες ώρες θα εργαστούν, καθώς και πόσα θα πάρουν στο τέλος του μήνα. Άλλο ένα μέτρο ελαστικοποίησης της εργασίας που εντείνει την ανασφάλεια αλλά και την επισφάλεια των εργασιακών συνθηκών.

- Προβλέπονται μεγαλύτεροι περιορισμοί στο δικαίωμα της απεργίας και ποινικές κυρώσεις στους ίδιους τους απεργούς, καθώς «όποιος εμποδίζει την ελεύθερη προσέλευση ή αποχώρηση από την εργασία ή ασκεί σωματική ή ψυχολογική βία», θα τιμωρείται με ποινές φυλάκισης έως έξι μήνες και 5.000 ευρώ πρόστιμο, ενώ αν διαπιστωθεί υποτροπή οι ποινές ενδέχεται να διπλασιαστούν.

- Θεσμοθετείται το μοντέλο της εξαήμερης εργασίας, ενώ παράλληλα μειώνεται η περίοδος δοκιμαστικής εργασίας από δώδεκα σε έξι μήνες, περίοδος κατά την οποία ο εργοδότης

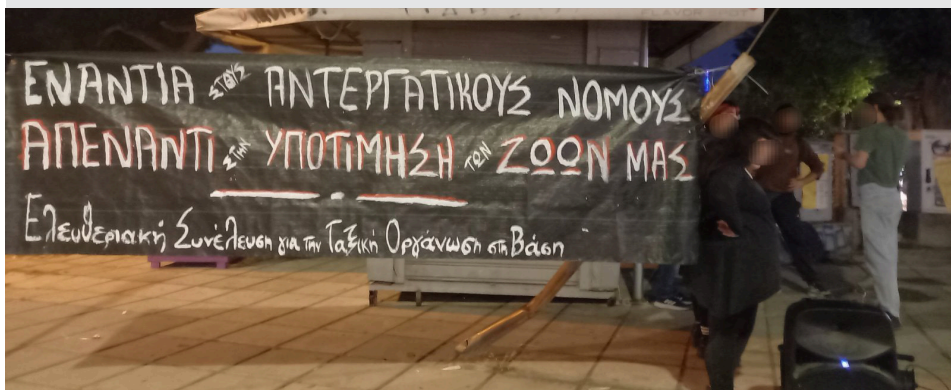
μπορεί να απολύσει τον εργαζόμενο χωρίς να καταβάλλει κάποια αποζημίωση.

Μέσα σε μια συνθήκη ακραίας εκμετάλλευσης στους εργασιακούς χώρους και τρομερής φτωχοποίησης των πληθυσιακών στρωμάτων λόγω της συνεχώς αυξανόμενης ακρίβειας, μέσα σε μια συνθήκη όπου οι ζωές των από τα κάτω απαξιώνονται διαρκώς και χάνουν την αξία τους, υπάρχει μια συνεχιζόμενη επίθεση από κράτος και κεφάλαιο ενάντια σε βασικά δικαιώματα που έχουν κατακτηθεί με το αίμα και τους αγώνες της εργατικής τάξης. Η βιασύνη της κυβέρνησης να φέρει προς ψήφιση το συγκεκριμένο νομοσχέδιο εν μέσω των καταστροφικών πλημμυρών που έχουν πλήξει τη Θεσσαλία, με τον αριθμό των νεκρών και των αγνοουμένων να μένει αδιευκρίνιστος προς στιγμήν, δείχνει και τις πραγματικές προθέσεις ενός εγκληματικού συστήματος που αδιαφορεί και απαξιώνει την ανθρώπινη ζωή. Είτε πρόκειται για τον πνιγμό μεταναστών, είτε για τον χαμό τόσων νέων ανθρώπων σε κακώς συντηρούμενες αμαξοστοιχίες, είτε πάλι για εν ψυχρώ δολοφονίες για ένα ακτοπλοϊκό εισιτήριο, το κράτος και το κεφάλαιο βρίσκουν καινούριους τρόπους να ταπεινώνουν και να δολοφονούν.

Απέναντι, λοιπόν, στην ακραία υποτίμηση των ζωών μας, εμείς να προτάξουμε την αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια, τις πανανθρώπινες συλλογικές αξίες της ελευθερίας και της ισότητας. Απέναντι στην αρπαγή των εργασιακών μας δικαιωμάτων και την επιδείνωση των συνθηκών εργασίας και διαβίωσης, εμείς να προτάξουμε την οργάνωση στη βάση και τον αγώνα για να κερδίσουμε όσα μας παίρνουν καθημερινά με τόση βία και καταστολή. Να οργανωθούμε δίπλα-δίπλα σε όλα τα πεδία, να αγωνιστούμε, να απαντήσουμε.

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΗ ΒΑΣΗ & ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Ελευθεριακή Συνέλευση για την Ταξική Οργάνωση στη Βάση

Βουνά καμένα - χωριά πλημμυρισμένα Κράτος και κεφάλαιο μας πνίξανε στο αίμα

Η φρίκη αυτή όμως έχει όνομα. Κρατικό και καπιταλιστικό έγκλημα. Ένα ακόμα από όλα όσα μόνο το 2023 βρεθήκαμε να αντιμετωπίζουμε. Από τους νεκρούς στα Τέμπη, τους πνιγμένους πρόσφυγες- μετανάστες στην Πύλο, τις πυρκαγιές σε όλη τη χώρα και τα απανθρακωμένα σώματα που άφησαν πίσω τους. Η κλιματική αλλαγή που διαρκώς μπαίνει στο προσκήνιο από κρατικούς παράγοντες, δεν είναι τίποτα άλλο από την εγκληματική κρατική διαχείριση των συνεπειών, που το ίδιο το σύστημα παράγει καταστρέφοντας τον φυσικό κόσμο. Μια διαχείριση που διαπερνά το σύνολο της καθημερινότητας και τις διαφορετικές πτυχές της, καθιστώντας τη ζωή μας συνεχώς μετέωρη, που λεηλατεί τα πάντα, που αφήνει να καίγονται τα δάση για να τα εκμεταλλευτεί το κεφάλαιο εκ των υστέρων, που δολοφονεί στις ράγες των τρένων λόγω της παντελούς έλλειψης ελέγχου και συντήρησης των δικτύων και της επικοινωνίας μεταξύ των αμαξοστοιχιών, που πνίγει ανθρώπους ρυμουλκώντας και ανατρέποντας σκάφη προσφύγων που εκπέμπουν SOS, που έχει καταστρέψει το ΕΣΥ και άνθρωποι πεθαίνουν πάνω σε καρότες πηγαίνοντας στο νοσοκομείο, που προμηθεύει την εργοδοτική ασυδοσία και τις δολοφονίες εργατών στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Στην πραγματικότητα, τα τραγικά συμβάντα που μας συγκλονίζουν, δεν είναι ατυχία περιστατικά ή παρεκτροπές του συστήματος, αλλά αναπόφευκτες και διαρκώς κλιμακούμενες συνέπειες που επιφέρουν πάνω στον φυσικό κόσμο και την κοινωνία το πλήθος των μεγάλων και μικρών συμφερόντων, τα οποία πηγάζουν από το ίδιο το πολιτικό και οικονομικό σύστημα εξουσίας.

Είναι το κράτος, οι τοπικοί του παράγοντες και το κεφάλαιο που πνίξανε τη Θεσσαλία, που γνώριζαν την ανυπαρξία αντιπλημμυρικών έργων ενώ είχαν δοθεί εκατομμύρια για την κατασκευή τους, που δεν ειδοποίησαν χιλιάδες ανθρώπους ώστε να απομακρυνθούν από τα σπίτια τους και να μεταβούν σε ασφαλή σημεία, που μπάζωσαν γεφύρια για να περνάνε με ασφάλεια τα φορτηγά των κατασκευαστικών

εταιρειών για τη μεταφορά ανεμογεννητριών πνίγοντας χωριά, που ξεκίνησαν μετά από 2 ολόκληρες μέρες τις διασώσεις εγκλωβισμένων, που 4 νομοί δεν έχουν ρεύμα και πόσιμο νερό, που αδιαφορούν για τα κοράκια που αισχροκερδούν πάνω στη δυστυχία και τις ανάγκες των ανθρώπων για ένα μπουκάλι νερό, που διακινδυνεύουν την υγεία όσων βρίσκονται στη Θεσσαλία, και όχι μόνο, με τις ασθένειες που εγκυμονούνται μέσα σε αυτή την υδάτινη κόλαση της λάσπης, των νεκρών, των φυτοφαρμάκων, των περιπτώσεων και

λιστικά χαρακτηριστικά, όπως έγινε και με τη δολοφονία του Αντώνη στο λιμάνι του Πειραιά. Και εκεί που χρειάζεται βοήθεια, επιστρατεύει ότι πιο μισαλλόδοξο, ότι εχθρευείται τη ζωή και την ελευθερία, μια πληγή στα σπλάχνα της ίδιας της ανθρωπότητας, την αντεπανάσταση. Το φασισμό. Από τη συνωμοσιολογική ρητορική που βγήκε από το στόμα του Μπτσοτάκη πως οι μετανάστες καίνε τον Έβρο μέχρι τους φασίστες- κυνηγούς κεφαλών που απήγαγαν στη Δαδιά πρόσφυγες και μετανάστες. Από τις φασιστικές επιθέσεις μέσα στις πόλεις, τους

Πανθεσσαλική πορεία στην Λάρισα στις 24/09

του πετρελαίου. Είναι οι ίδιοι που χτύπησαν και προσήγαγαν δεκάδες ανθρώπους- κατοίκους των πληγεισών περιοχών κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης διαμαρτυρίας για το έγκλημα που έχει συντελεστεί, έξω από την περιφέρεια Θεσσαλίας, όπου ο πρωθυπουργός προσέφερε ψίχουλα στον κόσμο για να κάνει ακριβώς τι (;). Για να μισοχτίσει και πάλι τη ζωή του, περιμένοντας το επόμενο έγκλημα. Τη ζωή που δεν πρόλαβε να συμμαζέψει μετά και τις πλημμύρες του 2020. Η ζωή όμως όσων δολοφονήθηκαν δεν ξαναχτίζεται, ούτε όσων βιώνουν και ξαναβιώνουν τη βαρβαρότητα μέσα στην οποία μας πνίγουν, την αβεβαιότητα για το αύριο και το φόβο που μας ενσταλάζουν.

Γιατί το κράτος και το κεφάλαιο κάνει αυτό ακριβώς που ξέρει να κάνει. Να εκμεταλλεύεται, να λεηλατεί, να καταστρέφει. Να εξαθλιώνει και να φέρνει στην επιφάνεια τα πιο κανιβα-

ξυλοδαρμούς και τις δολοφονίες μεταναστών όπως του μετανάστη-εργάτη Σιράζ Σαφτάρ στα Πατήσια στις 12 Αυγούστου και την αφήγηση περί πλιάτσικων στα πλημμυρισμένα σπίτια από ρομά μέχρι τις συνωμοσιολογικές, φονταμενταλιστικές και φασιστικές συγκεντρώσεις στο κέντρο της Αθήνας και τη Θεσσαλονίκη.

Στον αντίποδα, όμως, όλων αυτών των κρατικών και καπιταλιστικών εγκλημάτων, της προσπάθειας να χαθεί καθετί συνεκτικό που να ενώνει τους πληβείους, τους φτωχούς, τους καταπιεσμένους και εκμεταλλευόμενους και της εκ νέου επιστράτευσης των φασιστικών συμμοριών, βρίσκονται όλοι αυτοί και αυτές που με την αλληλεγγύη και την αυταπάρνησή τους στέκονται στο πλευρό όλων όσοι έχουν ανάγκη. Οι εθελοντές, οι κάτοικοι και ο κόσμος της αυτοοργάνωσης και του αγώνα που συλλέγουν τρόφιμα, ρούχα, φάρμακα και νερό, που

Την Κυριακή 17/9 από κοινού η Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37 με το Αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια και συντρόφους/ισσες του τοπικού συντονισμού Αθήνας της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης πραγματοποίησαν την πρώτη αποστολή παράδοσης ειδών πρώτης ανάγκης για τους πληγέντες της Θεσσαλίας. Τα είδη που συγκεντρώθηκαν, παραδόθηκαν στο Στέκι Paratod@s και στο Δίκτυο Αγώνα @ Αλληλεγγύης Λάρισας. Αντίστοιχα, παραδόθηκαν από συντρόφους και συντρόφισσες από τη Θεσσαλονίκη είδη που συγκεντρώθηκαν στο Ελευθεριακό Κέντρο: "No Pasarán" και στην κατάληψη Libertatia

διασώζουν εγκλωβισμένους, που ανοίγουν τα σπίτια τους για όσους πια δεν έχουν, που το προηγούμενο διάστημα έσβηναν τις φωτιές, που στέκονται ανάκωμα στα φασιστικά τάγματα εφόδου, που έρχονται αντιμέτωποι με την καταστολή του κράτους, το οποίο δολοφονεί χωρίς κανένα δισταγμό και που μόνο του μέλημα είναι η διατήρηση της εξουσίας του. Γι' αυτό ακριβώς δεν παύει να εξοπλίζεται, να παρατάσσει αστυνομικό στρατό, να χτίζει ρητορική τάξη και ασφάλειας και να χτυπά όσες και όσους αγωνίζονται, στοχεύοντας ιδιαίτερα στο αναρχικό κίνημα και στις εστίες συλλογικής και αυτοοργανωμένης αντίστασης, ενεινόντας την πάγια αντιεξεγερτική στρατηγική του, για το ξεριζώμα των εξεγέρσεων που κυοφορούνται. Έτσι η εκστρατεία κατά των καταλήψεων συνεχίζεται, με την εκκένωση και κατεδάφιση του ΕΧΚ Βοτανικού Κήπου κατά τη διάρκεια της πυρκαγιάς στη Ρόδο, την εκκένωση του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού Άνω Κάτω Πα-

τσίων και του κοινωνικού κέντρου Ζιζάνια τις μέρες που άνθρωποι, ζώα και δέντρα γίνονταν στάχτη στον Έβρο, και τη στοχοποίηση όλων των κατειλημμένων χώρων αγώνα.

Απέναντι σε αυτήν τη συνθήκη της γενικευμένης επίθεσης, λεηλασίας και καταστροφής, απαιτείται μια πλατιά κοινωνική αφύπνιση και μια συνολική κοινωνική κριτική του αδιέξοδου και χρεωκοπημένου συστήματος, το ξεπέραςμα της ανάθεσης, της διαμεσολάβησης και της αδράνειας, το δυνάμωμα των κοινωνικών-ταξικών αγώνων, η συγκρότηση αυτοοργανωμένων, αντιθεσμικών μετώπων αντίστασης και η δημιουργία κάθε δυνατού αναχώματος σε κάθε σημείο που εκδηλώνεται η κρατική και καπιταλιστική επιθετικότητα. Απέναντι στο δυστοπικό μέλλον που μας επιφυλάσσουν οι ελίτ της εξουσίας και του πλούτου, υπάρχει η επιλογή της συλλογικής αντίστασης και του αγώνα. Να τους θυμίσουμε τι μπορεί να συμβεί όταν η

κοινωνία των εκμεταλλεόμενων και των καταπιεσμένων ανθρώπων παίρνει την κατάσταση στα χέρια της και αντιστέκεται μαζικά και μαχητικά στους σχεδιασμούς τους. Αν μένει κάτι ακόμα να σωθεί από τη φρίκη και τη βαρβαρότητα που μας καταδικάζει το κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα, αυτό βρίσκεται στα δικά μας χέρια. Η μόνη λύση για έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας, για έναν κόσμο που η ζωή μας δεν θα παζαρεύεται και δεν θα εξαρτάται από τους υπολογισμούς των κυρίαρχων, για έναν κόσμο χωρίς πολέμους, φτώχεια, λεηλασία της φύσης, ξεριζωμό, αρρώστιες και θάνατο είναι η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ – ΔΕ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΙΑ

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση | Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

Από την συγκέντρωση υπεράσπισης του πάρκου Δρακόπουλου ενάντια στα σχέδια Δήμου Αθηναίων και εταιρειών.

το πανό της κατάληψης Λ.Κ. 37 και του στεκιού Αντίπνοια στην πορεία που πραγματοποιήθηκε για την υπεράσπιση των Εξαρχείων και της πλατείας στις 6 Νοέμβρη, ημέρα που ξεκίνησαν τα συνεργεία την κοπή των δέντρων στην πλατεία

Διήμερο Οδοιπορικό Αντίστασης στην Πάρνηθα

Αυτόνομη Συνάντηση Αγώνα ενάντια στα φράγματα και την εκτροπή του Αχελώου

Από τις 10 ως τις 14 Αυγούστου πραγματοποιήθηκαν οι κινητοποιήσεις της Αυτόνομης Συνάντησης Αγώνα, με κατασκήνωση στις όχθες του Αχελώου, με εκδηλώσεις για παιδιά και με την εκδήλωση στην πλατεία της Μεσοχώρας με τίτλο "Ενάντια στις φύσης τη λεηλασία, αγώνας για τη Γη και την Ελευθερία. Από τον Αχελώο ως την Οακάκα του Μεξικού" στην οποία μίλησε για την Οακάκα ο σύντροφος Mario Quintero μέλος της Συνέλευσης Αυτόχθωνων Λαών του Ισθμού της Οακάκα για την Υπεράσπιση της Γης και του Εδάφους (APIIDTT) Μεξικό. Την Κυριακή 13 Αυγούστου έγινε η πορεία στη στέψη του φράγματος με τη συμμετοχή πλήθους ντόπιων και αλληλέγγυων

17 χρόνια στο πλευρό της τοπικής κοινωνίας που αγωνίζεται για να σωθεί ο τόπος... Ο Αχελώος θα νικήσει! Η Μεσοχώρα θα ζήσει!

Πραγματοποιήθηκε τελικά σύμφωνα με το πρόγραμμα του, το 2ήμερο οδοιπορικό αντίστασης στην Πάρνηθα, το Σαββατοκύριακο 1-2 Ιουλίου, παρά τη συνεχή επιτήρηση και αστυνομική πίεση και τις διαρκώς επαπειλούμενες προσαγωγές, συλλήψεις, αυτόφωρα και πρόστιμα. Με επιμονή στο στόχο, ομαδικότητα κι αλληλεγγύη, συνέπεια κι αντοχή μέσα στο χρόνο κι απέναντι στην καταστολή, πραγματοποιήθηκε για 17η χρόνια η πολιτική παρέμβαση στο βουνό της Πρωτοβουλίας Αγώνα για τη Γη και την Ελευθερία, την επέτειο της απέραντης καταστροφής των δασών του από την πυρκαγιά του 2007.

Η αλληλεγγύη το όπλο των λαών – Λευτεριά στην Παλαιστίνη!

Το Σάββατο 7 Οκτώβρη ένα αιφνιδιαστικό στρατιωτικό κτύπημα, την προετοιμασία του οποίου ανέλαβε η ισλαμιστική Χαμάς έλαβε χώρα στο νότιο Ισραήλ, όταν ένοπλοι της οργάνωσης εισέβαλαν σε οικισμούς, ξεπερνώντας το τείχος που έχει χτίσει το Ισραήλ στα σύνορα με τη Γάζα, ενώ επίσης επιτέθηκαν σε ένα φεστιβάλ μουσικής που διεξάγονταν στην περιοχή, σκοτώνοντας αμάχους και αιχμαλωτίζοντας εκατοντάδες άτομα. Ακολούθησαν κάποια αποτρόπαια ντοκουμέντα που έδειχναν εν πολλοίς βαρβαρότητες που υπέστησαν όσοι αιχμαλωτίστηκαν ή σε άλλες περιπτώσεις τον βίαιο θάνατο ορισμένων ατόμων.

Οι εικόνες αυτές γρήγορα έφτασαν στους παγκόσμιους τηλεοπτικούς δέκτες και ξεκίνησαν να προβάλλονται σε μια προσπάθεια να απομονωθεί το συγκεκριμένο γεγονός από το γενικότερο ζήτημα που διαμορφώνεται στην περιοχή τα τελευταία 75 χρόνια και στο επίκεντρο του έχει τη διαρκή και ασταμάτητη κατοχή των Παλαιστινιακών εδαφών από το κράτος του Ισραήλ, τον πολυετή ολοκληρωτικό αποκλεισμό της Λωρίδας της Γάζας, όπως επίσης και τις εντεινόμενες επιχειρήσεις εποικισμού του Ισραήλ σε διάφορες περιοχές κυρίως της Δυτικής Όχθης. Όσο όμως κι αν προκαλούν τη λογική αποστροφή αυτές οι εικόνες δεν αποτελούν παρά το παράγωγο μιας βαρβαρότητας που πρέπει να λάβει τέλος, αυτήν της κατοχής των εδαφών και της γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού. Άλλο ένα ακόμη πιο ισχυρό και αποτρόπαιο έγκλημα αυτής της πολιτικής έλαβε χώρα μόλις προχθές, όταν δυνάμεις της Ισραηλινής Αεροπορίας βομβάρδισαν το κεντρικό νοσοκομείο της Γάζας Αλ Αχλί Αραμπί, σκοτώνοντας πάνω από 500 ανθρώπους, πολλοί εξ αυτών και παιδιά. Την ευθύνη για αυτό το έγκλημα πολέμου τη φέρει ολόκληρη το διεθνώς αναγνωρισμένο κράτος του Ισραήλ.

Το γεγονός ότι ο παλαιστινιακός λαός αποτελεί τον πιο αδύναμο κρίκο σε αυτή την εξακολουθητική αλυσίδα βίας η οποία είναι προϊόν στρατιωτικής κατοχής δεν μπορεί να το αλλάξει το γεγονός ότι η Χαμάς φαίνεται να έχει αναβαθμίσει την στρατιωτική της ισχύ. Εμείς, ως αναρχικοί, δεν δικαιολογούμε τίποτε που υπερβαίνει τον δικό μας αξιακό κώδικα στον τρόπο και τα μέσα που χρησι-

Από διαδήλωση αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό που πραγματοποιήθηκε στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

μοποιούμε στη μάχη απέναντι σε έναν ισχυρότερο και καλύτερα εξοπλισμένο εχθρό, ενώ το «ιδεώδες και οι στόχοι οποιασδήποτε πολιτικο-θρησκευτικής οργάνωσης μας βρίσκουν ενάντιους, ωστόσο θεωρούμε ότι δεν έχουμε να απολογηθούμε κάτι απέναντι σε όσους με αδιανόητη υποκρισία χύνουν δάκρυα αποκλειστικά και μόνο για τα θύματα των συμμάχων τους, ενώ κλείνουν ερμητικά τα μάτια στις σφαγές αμάχων, τους βομβαρδισμούς νοσοκομείων, τον αποκλεισμό και την πολιτική απαρτχάιντ που υποστηρίζει το Ισραήλ απέναντι στον Παλαιστινιακό λαό εδώ και δεκαετίες. Και αυτοί τυχαίνει να είναι και πάλι οι ισχυροί του κόσμου: η κυβέρνηση των ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ, η Ε.Ε., όλες οι χώρες της Δύσης, η Ελλάδα και μαζί τους όλα τα γνωστά καθάρματα της άκρας δεξιάς, οι οποίοι βάζουν στην άκρη προς ώρας τον πραγματικό και αβυσσαλέο αντισημιτισμό τους, μόνο και μόνο γιατί το Ισραήλ αποτελεί ένα ισχυρό πόλο στο γεωπολιτικό σύστημα και επενδύουν σε νέους φόβους προτάσσοντας έναν σύγχρονο αντισημιτισμό.

Το Ισραήλ αποτελεί ένα αναγνωρισμένο διεθνώς κράτος, οι πολίτες του είναι κανονικοί υπήκοοι και έχει τη στήριξη των πιο ισχυρών συνασπισμών στρατιωτικής και πολιτικής ισχύος του πλανήτη, ενώ οι Παλαιστίνιοι (ειδικότερα στη Γάζα) αποτελούν ένα μη αναγνωρισμένο πολιτικό σώμα, του οποίου οι κάτοικοι θεωρούνται στην κατηγορία του «φονεύσιμου πληθυσμού». Οι φρικαλέες δηλώσεις του υπουργού Άμυνας του Ισραήλ ότι οι κάτοικοι της Γάζας είναι ζώα, δεν αποτελούν τίποτε άλλο παρά προοίμιο γενοκτονίας και εθνοκάθαρσης. Η νέα συμμαχία στην κυβέρνηση του Ισραήλ μεταξύ δεξιάς και

ακροδεξιάς εντατικοποιώντας τους εποικισμούς και τις εκτοπίσεις διαμορφώνει, ως έχουμε την πλήρη ισχύ, νέα αδιέξοδα που οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε άλλο ένα λουτρό αίματος. Η καθολική απελπισία και η ανάγκη όλων των ομοιογενών πολιτικών σωμάτων για συλλογική αξιοπρέπεια οδηγεί και στην λογική της Αντίστασης μέχρις εσχάτων.

Επιπλέον η εγκληματική πρόσδεση της Ελλάδας, ως χώρας που επιτελεί τον ρόλο του πρώτου κολασούζου σε όλα τα σχέδια του Ευρωατλαντικού Συνασπισμού, των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, η απόλυτη ταύτιση και συμμαχία με το Ισραήλ, που έφτασε μέχρι την ανήκουστη γελοιότητα να επιχειρήσει Έλλη-

νας πρωθυπουργός να επισκεφτεί εμπόλεμη ζώνη, οδηγεί τη χώρα σε πολύ επικίνδυνα εμπόλεμα μονοπάτια, ενώ αφήνει εκθέτει την κοινωνική βάση απέναντι στον δίκαιο αγώνα του παλαιστινιακού λαού, διαβρώνοντας τις όποιες γέφυρες αλληλεγγύης και υποστήριξης είχε διαμορφώσει ιστορικά η χώρα.

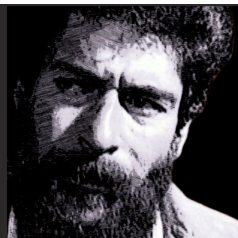
Καλούμε όλο τον κόσμο, τους εργαζόμενους, τους φοιτητές, τους προοδευτικούς πολίτες και όσους μπορούν να κατανοήσουν ότι δεν μπορούμε να μείνουμε άπραγοι μπροστά σε μια νέα γενοκτονία που αυτή τη στιγμή ξεδιπλώνεται σε ζωντανή σύνδεση μπροστά στα μάτια μας. Η κραυγή της Εβραίας διαδηλώτριας στο Λονδίνο σήμερα ότι όταν λέμε ποτέ ξανά Ολοκαύτωμα εννοούμε εναντίον οποιουδήποτε ας γίνει οδηγός της Ειρήνης που μπορεί να υπάρξει μέσα από την πραγματική δικαιοσύνη, την συνολική απελευθέρωση των λαών από τον εθνικισμό, τη θρησκεία, τον ρατσισμό και τη μισαλλοδοξία.

– Απόσυρση των δυνάμεων κατοχής του Ισραήλ από την Παλαιστίνη.

– Καμιά στρατιωτική χερσαία ή άλλη επιχείρηση στη Γάζα. Να εναντιωθούμε στις πολιτικές εξόντωσης του Παλαιστινιακού λαού.

– Να σταματήσουν οι εποικισμοί και το απαρτχάιντ κατά των Παλαιστινίων

Λευτεριά στον Λιβανέζο αγωνιστή Ζωρζ Αμπνταλλά που βρίσκεται κρατούμενος για 39 χρόνια στις φυλακές του γαλλικού κράτους

Ο Ζ. Αμπνταλλά δραστηριοποιήθηκε πολιτικά στις αρχές της δεκαετίας του 1970, σε νεαρή ακόμα ηλικία, μέσα από τις γραμμές του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, και αργότερα συμμετείχε στην ίδρυση της Ένοπλης Επανάστατικής Λιβανέζικης Φράξιας. Μέχρι τη σύλληψή του πολέμησε ενάντια στο ισραηλινό κράτος και το καθεστώς κατοχής που επέβαλε σε μεγάλο μέρος των παλαιστινιακών εδαφών και στον νότιο Λίβανο. Ήδη, μετά τον πόλεμο των έξι ημερών το 1967 και τον αραβο-ισραηλινό πόλεμο του 1973, το Ισραήλ είχε επεκτείνει την κυριαρχία του στην παλαιστινιακή γη, και η αυξανόμενη επε-

κτακτικότητά του οδήγησε στην εισβολή του στον νότιο Λίβανο αρχικά και στην προέλασή του λίγα χρόνια αργότερα, το 1982, μέχρι την πρωτεύουσα Βηρυττό και τη σφαγή χιλιάδων παλαιστίνιων στη Σάμπρα και τη Σατίλα.

Μέσα σε αυτή τη συγκυρία και καθώς σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες λαμβάνουν χώρα ενέργειες σε βάρος αμερικανικών και ισραηλινών στόχων στο πλαίσιο διεθνοποίησης του αγώνα, ο Ζ. Αμπνταλλά θα συλληφθεί το 1984 στη Γαλλία κατηγορούμενος για κατοχή πλαστών στοιχείων ταυτότητας και θα καταδικαστεί σε 4 χρόνια φυλάκιση. Κατά τη διάρκεια της κράτησής του, και κάτω από την πίεση των αμερικανικών και ισραηλινών αρχών, θα δικάσεται εκ νέου και θα καταδικαστεί σε ισόβια για την εκτέλεση ενός αμερικανού στρατιωτικού και ενός ισραηλινού πράκτορα.

Καθ' όλη τη διάρκεια της πολύχρονης φυλάκισής του θα κρατήσει μια συνεπή μαχητική και αγωνιστική στάση συμμετέχοντας σε απεργίες πείνας ως ένδειξη αλληλεγγύης στους κρατούμενους στα λευκά κελιά της Τουρκίας, σε Βάσκους και Παλαιστίνιους πολιτικούς κρατούμενους και θα συνεχίσει να μιλά και να αγωνίζεται για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης από την ισραηλινή κατοχή. Παρά το γεγονός ότι από το 1999 δικαιούται την υφ' όρον αποφυλάκισή του, όλες οι αιτήσεις του απορρίπτονται από το γαλλικό κράτος που ευθυγραμμίζεται με την εκδικητική απαίτηση του

κράτους των ΗΠΑ και του Ισραήλ να παραμείνει φυλακισμένος εξαιτίας της αγωνιστικής του στάσης όλα αυτά τα χρόνια. Η υπόθεση του Αμπνταλλά είναι συνδεδεμένη με τον αγώνα του παλαιστινιακού λαού, ο οποίος με μεγάλο κόστος σε ανθρώπινες ζωές αντιστέκεται ενάντια στον αποκλεισμό

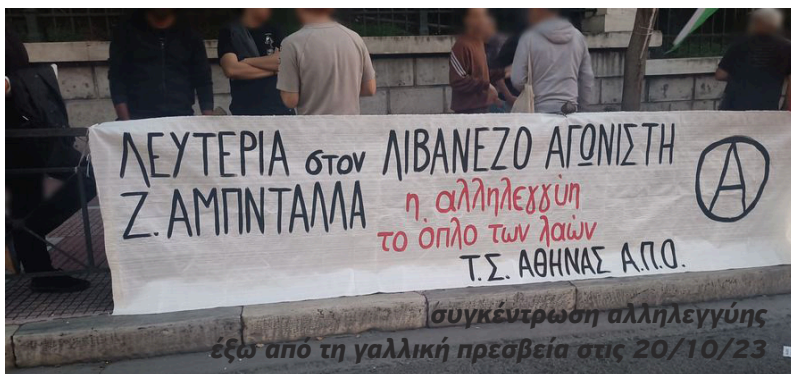
μου νερού και ανεφοδιασμού σε τρόφιμα και υλικά περίθαλψης όσο και στη δυτική όχθη με απολύσεις, με διώξεις, ξυλοδαρμούς, δολοφονίες δεκάδων Παλαιστίνιων και πογκρόμ, ο παλαιστινιακός λαός συνεχίζει να μάχεται σκληρά κι επίμονα για την επιβίωση, την αξιοπρέπεια και την ελευθερία του με μόνους συμμάχους του τους αγωνιζόμενους σε ολόκληρο τον κόσμο.

Στις 24 Οκτώβρη ο Ζ. Αμπνταλλά συμπληρώνει 39 χρόνια έγκλειστος στις φυλακές του γαλλικού κράτους, το οποίο σήμερα μπροστά στις μαζικές διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη που πραγματοποιούνται σε πό-

λεις της Γαλλίας, καταστέλλει όσους βρίσκονται στο δρόμο, απαγορεύει τις κινητοποιήσεις συμπαράστασης στον παλαιστινιακό λαό και ποινικοποιεί τα σύμβόλά του. Ο Ζ. Αμπνταλλά βρίσκεται φυλακισμένος γιατί στρατεύθηκε με όλες του τις δυνάμεις στον δίκαιο αγώνα του παλαιστινιακού λαού, γιατί στάθηκε απέναντι στην ισραηλινή κατοχή και τα εγκλήματα που διαπράττει το κράτος του Ισραήλ και οι σύμμαχοί του, γιατί εξακολουθεί να μάχεται απέναντι στην εκμετάλλευση και την καταπίεση.

Βρισκόμαστε αλληλέγγυοι στο πλευρό όλων των αγωνιζόμενων σε κάθε μεριά του κόσμου, στους αγώνες των καταπιεσμένων για ελευθερία, ισότητα και αξιοπρέπεια. Και δεν θα αφήσουμε κανέναν αγωνιστή όμηρο στα χέρια του κράτους!

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

που έχει επιβληθεί στη Λωρίδα της Γάζας – από γης, αέρος και θάλασσας – με το “τείχος ασφαλείας” που κατασκεύασε το Ισραήλ και τις επιδρομές του ισραηλινού ναυτικού και αεροπορίας. Απέναντι στην διαρκή επιθετικότητα του ισραηλινού κράτους με δολοφονίες, φυλακίσεις και βασανιστήρια σε βάρος των Παλαιστίνιων, με τη συνεχή επέκταση των εποικισμών μέσα στα εναπομείναντα παλαιστινιακά εδάφη και την μεταφορά της πρωτεύουσας του Ισραήλ στην Ιερουσαλήμ, αλλά και ειδικά στη σημερινή συνθήκη όπου ο λαός της Παλαιστίνης δέχεται την άγρια, ωμή και δολοφονική επίθεση του κράτους του Ισραήλ σε μαζική κλίμακα τόσο σε ολόκληρη τη Λωρίδα της Γάζας με βομβαρδισμούς σε σπίτια, δρόμους, νοσοκομεία, σχολεία, υποδομές σίτισης, ενημέρωσης και στέγασης, με χιλιάδες νεκρούς μεταξύ των οποίων εκατοντάδες παιδιά και με πλήρη στέρηση πόσι-

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Αθήνα, 21 Οκτώβρη,
Πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις

Το πρωί της Παρασκευής 25 Αυγούστου, αστυνομικές δυνάμεις περικυκλώνουν και προχωρούν στην εκκένωση δύο καταλήψεων στο κέντρο της Αθήνας, του επί 27 χρόνια κατειλημμένου αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού Άνω Κάτω Πατησίων και του κοινωνικού κέντρου Ζιζάνια στην Βικτώρια. Το Σάββατο 30 Σεπτεμβρίου πραγματοποιείται αστυνομική εισβολή από τα καθάρματα της ΕΛ.ΑΣ στην κατάληψη Ευαγγελισμός στο Ηράκλειο Κρήτης, η οποία τελικά εκκενώνεται και σφραγίζεται. Η αστυνομική επιχείρηση ολοκληρώθηκε με 10 συλλήψεις συντρόφων και συντροφισσών μέσα από το κτίριο με τις κατηγορίες της απείθειας, της οπλοκατοχής, της διατάραξης οικιακής ειρήνης και της ρευματοκλοπής και με τον σοβαρό τραυματισμό ενός συντρόφου, ο οποίος έπεσε από την ταράτσα του τριώροφου κτιρίου με την απόλυτη ευθύνη για τον τραυματισμό του (που θα μπορούσε να κοστίζει τη ζωή του) να βαραίνει τους δολοφονικούς κατασταλτικούς μηχανισμούς, αλλά και την πρωτανική αρχή του πανεπιστημίου Κρήτης -ιδιοκτήτη του κτιρίου- που αρχικά μεθόδευσε και σε δεύτερο χρόνο νομιμοποίησε τη βίαιη εκκένωση της κατάληψης. Παράλληλα, την ίδια μέρα, ΟΠΚΕ, ΜΑΤ και ΟΠΠΙ μπουκάρουν για τρίτη φορά σε διάστημα ενός μήνα στον πανεπιστημιακό χώρο ασύλου της Πολυτεχνειούπολης, πραγματοποιώντας την τρίτη απόπειρα εκκένωσης του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Πολυτεχνείου (ΑΣΠ). Σπάνε τις πόρτες, ξηλώνουν τους πίνακες του ρεύματος, αποσπούν πολιτικό υλικό, κάνουν εκτεταμένες φθορές και αποχωρούν. Άμεσα, καλείται συγκέντρωση αλληλεγγύης κατά τη διάρκεια της οποίας ο χώρος ανακαταλαμβάνεται και οι πόρτες επαναποθετούνται..

Οι πρόσφατες εκκενώσεις έρχονται να

προστεθούν σε μια μακρά λίστα κρατικών επιθέσεων, οι οποίες αποτυπώνουν τη συνείδηση της πάγιας και διακρυγμένης κατασταλτικής εκστρατείας του κράτους απέναντι στους αυτοοργανωμένους χώρους αγώνα, το αναρχικό κίνημα και τις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις. Το χτύπημα των κατειλημμένων χώρων αντίστασης, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης αποτελεί κομμάτι της ευρύτερης αντιεξεγερτικής πολιτικής του κράτους, η οποία το προηγούμενο διάστημα είχε εκδηλωθεί με την εκκένωση της κατάληψης Mundo Nuevo στη Θεσσαλονίκη, της κατάληψης Ντουρού στη Λάρισα και την εισβολή στα Κατειλημμένα Προσφυγικά, ενώ τους τελευταίους λίγους μόλις μήνες, η στρατηγική της αντιεξέγερσης εκφράζεται με ολοένα και μεγαλύτερη ένταση, μέσα από την εκκένωση και κατεδάφιση του Ε.Κ.Χ Βοτανικού Κήπου στην Πετρούπολη, την εκκένωση του Κέντρου Φιλοξενίας Κούρδων προσφύγων στο Λαύριο, την απόπειρα περιφράξης του αυτοδιαχειριζόμενου εργοστασίου της ΒΙΟ.ΜΕ, τη διακοπή ρεύματος στο ΕΚΧ Σχολείο και την κατάληψη στέγης προσφύγων/ μεταναστών Νοταρά 26.

Η καταστολή των καταλήψεων είναι αναπόσπαστο κομμάτι της αντιεξεγερτικής εκστρατείας του κράτους απέναντι σε όσους/ες αντιστέκονται στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα: από την επίθεση στους κατειλημμένους χώρους αγώνα μέχρι το χτύπημα εργατικών και απεργιακών κινητοποιήσεων, τις συλλήψεις και τους ξυλοδαρμούς από τις δυνάμεις καταστολής που έχουν στρατοπεδεύσει σε πάρκα, πλατείες, λόφους και πανεπιστήμια, τα συνεχικά και άγρια χτυπήματα των διαδη-

λώσεων στο κέντρο της Αθήνας, τις διώξεις εναντίον αναρχικών αγωνιστών και τις κρατικές δολοφονίες.

Μέσα από τις επιθέσεις στις καταλήψεις, το κράτος θέλει να ξεριζώσει τα σημεία αναφοράς του αναρχικού αγώνα και τη σημερινή επικαιρότητα των προταγμάτων της εξέγερσης, για να ανακόψει τους αυριανούς ξεσπικωμούς· τους ξεσπικωμούς που κυοφορούνται μέσα σε μια αβίωτη πραγματικότητα, όπου το χρεοκοπημένο σύστημα δεν έχει να υποσχεθεί τίποτα άλλο παρά αποκαΐδια, εκμετάλλευση, εξαθλίωση και θάνατο.

Απέναντι στο κλίμα τρομοκρατίας που προσπαθεί να επιβάλει το κράτος σε όσους και όσες αγωνίζονται, οι μαζικές πορείες στο Ηράκλειο Κρήτης, η διατήρηση της αίθουσας 11 στους χημικούς μηχανικούς ως κατάληψη αλλά και η ανακατάληψη του κοινωνικού κέντρου Ζιζάνια, απέδειξαν ότι οι αγώνες μας δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα. Η μαχητική αντίσταση στους δρόμους, η οργάνωση, η συλλογική δύναμη, η θέληση για ελευθερία δεν έχουν όρια.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΝΩ ΚΑΤΩ, ΖΙΖΑΝΙΑ, ΣΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟ (ΗΡΑΚΛΕΙΟ) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ & ΤΑΞΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ

Ανοικτή Συνέλευση της Κατάληψης
Λέλας Καραγιάννη 37

Μπροστά στην κατασταλτική επίθεση του κράτους στις καταλήψεις

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας!

ΚΑΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ - ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΚΟΧΗ

iNo Pasaran!

Ανοικτή Συνέλευση της Κατάληψης Λέλας Καραγιάννη 37

5 Οκτώβρη: Συγκέντρωση αλληλεγγύης στις καταλήψεις στα Προπύλαια

πορεία υπεράσπισης και αλληλεγγύης στο κατειλημμένο εργοστάσιο της ΒΙΟΜΕ.

ΜΟΛΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΜΕ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΣΤΕΚΙ PRIMAVERA

Μας έμαθε πολλά το αίμα του Νοέμβρη...

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως το σύνολο των κινημάτων της μεταπολίτευσης έχουν αναφορές στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, που πριν μισό αιώνα αποτέλεσε τομή στη σύγχρονη ιστορία του ελληνικού κράτους. Όλα αυτά τα χρόνια τα μπλόκα εξουσίας που σχηματίστηκαν έκαναν τα πάντα για να δημιουργήσουν μια συνθήκη είτε αφομοίωσης, είτε αμφισβήτησης της εξέγερσης με πραγματικό στόχο και στις δύο περιπτώσεις την απαξίωσή της και την παγίωση της αντίληψης πως οι ριζοσπαστικοί αγώνες και οι επαναστατικές διεργασίες ανήκουν στο παρελθόν και μόνο ως ένα είδος κειμηλίου μπορούμε να αναφερόμαστε σε αυτές. Εμείς από την άλλη γνωρίζουμε πολύ καλά πως η φλόγα των αγώνων του '73 δεν έσβησε ποτέ. Τα χαρακτηριστικά και τα προτάγματα τους παραμένουν επίκαιρα και ο δρόμος που χαράχθηκε έχει μείνει ανεξίτηλος.

ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ – ΤΟ ΑΣΥΛΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Σήμερα το κράτος στοχεύει στην αλλαγή του μεταπολιτευτικού παραδείγματος – με λίγα λόγια στην άρδην αλλαγή του χαρακτήρα του πανεπιστημίου στο σύνολο του. Διάλυση του δημοσίου χαρακτήρα του, δημιουργία συνθηκών τρομοκρατίας και καταστολής, εντατικοποίηση και αποστείρωση σε όλους τους τομείς του. Καθόλου τυχαίο. Κράτος και κεφάλαιο γνωρίζουν πολύ καλά πως το πανεπιστήμιο αποτελεί ένα πεδίο ριζοσπαστικοποίησης των νέων, έναν χώρο δημιουργίας και αμφισβήτησης, μία εστία αγώνων που θέλει να αλλάξει τα πάντα. Και αυτό τους τρομάζει όσο τίποτα. Η εξέγερση του '73, οι φοιτητικοί αγώνες του '06 – '07 – προθάλαμος της εξέγερσης του Δεκέμβρη -, οι αγώνες μας με το φοιτητικό κίνημα του '21, αποδεικνύουν πως θέλουμε έναν κόσμο στα μέτρα των ονείρων μας και όχι μια ζωή ορισμένη από τη θανατοπολιτική των εξουσιαστών. Για όσο χρειαστεί λοιπόν θα φυτρώνουμε εκεί που δε μας σπέρνουν και θα επαναφέρουμε συνεχώς τις ανάγκες μας στο προσκήνιο διεκδικώντας τις ακηδεμόνευτα και από τα κάτω με την κοινωνική βάση και τους/

ις καταπιεσμένους/ες.

[...]

Έτσι λοιπόν, σαν αναρχικοί φοιτητές και φοιτήτριες πήραμε την απόφαση να μην αφήσουμε κανέναν άλλον πέρα από τους ίδιους μας τους εαυτούς να ορίζουν τις ζωές μας. Θα δημιουργούμε πάντα χώρους ζωής και ελευθερίας μέσα στους οποίους θα πραγματώνεται το όραμά μας για μια κοινωνία ισότητας και αξιοπρέπειας. Χώρους μόρφωσης, διεκδίκησης και αγώνα. Όπου οι βιβλιοθήκες θα είναι πραγματικές, τα βιβλία τους όπλο ενάντια στον ολοκληρωτισμό και την καταπίεση και η ελευθεριακή παιδεία δεν θα είναι απλώς μια αφηρημένη έννοια. Τα στέκια και οι καταλήψεις στις σχολές μας προσφέρουν στο κόσμο του πανεπιστημίου, στους/ις φοιτητές/τριες χώρους ελεύθερης έκφρασης, αλληλεπίδρασης με όρους ισότητας και αλληλεγγύης αλλά και εδαφικοποίησης αγωνιστικών διαδικασιών αποτελώντας σημεία αναφοράς για τις κινηματικές διεργασίες. Το ελευθεριακό στέκι Primavera στα γρασίδια της φιλοσοφικής του ΑΠΘ αποτελεί έναν νέο κατειλημμένο χώρο όπου δείχνει στη πράξη ότι η οργάνωση και η αγωνιστικότητα που διέπουν τον αναρχικό αγώνα στα πανεπιστήμια βάζει αναχώματα στην επέλαση της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης και της καταστολής. Στο πλέον αστυνομοκρατούμενο campusθα φυτρώνουν παντού εστίες αντίστασης και αγώνα, καταλήψεις που θα στεγάζουν τα όνειρα μας και τις συντροφικές μας σχέσεις.

Η δομή ελευθεριακής βιβλιοθήκης “ Ελεύθερες Σελίδες” που στεγάζεται στο χώρο εμπεριέχει μια σειρά από βιβλία ελευθεριακών και μη εκδόσεων, κινηματικό αρχείο και πολλά άλλα έντυπα. Η αυτοοργάνωση στη μόρφωση, η ζύμωση μεταξύ του κόσμου του πανεπιστημίου σε μια σειρά ζητημάτων, η συνεχής ανησυχία και αμφισβήτηση που μας διακατέχουν συνέβαλαν στην ανάγκη

δημιουργίας της συγκεκριμένης δομής και της λειτουργίας της εντός του κατειλημμένου στέκιού.

ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΟΙ ΣΠΟΡΟΙ ΠΟΥ ΘΑ ΦΕΡΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

Απέναντι στον θανατοκρατούμενο κόσμο που μας έχει επιβληθεί από τη λαίλαπα της εξουσίας εμείς στεκόμαστε ανάχωμα και μιλούμε για μέρες άνοιξης, για μέρες ηλιόλουστες κι ελεύθερες δίχως «μεγάλους», εξουσίες, κράτη και θάνατο. Αν ο δικός τους κόσμος μυρίζει αίμα, ο δικός μας μυρίζει άνοιξη, μυρίζει ισότητα, μυρίζει ζωή. Τρέφουν δυσανεξία στις «ουτοπίες» που ονειρευόμαστε, μας κατηγορούν για ματαιότητα κι όμως εμείς δεν τρέφουμε αυταπάτες : η άνοιξη που οραματιζόμαστε μπορεί να έλθει. Τη γεύση της, τη γνωρίζουμε -έστω λίγο- από την κατάληψη της πρυτανείας το '21 μέχρι και τον όχι τόσο μακρινό γαλλικό Μάη του 68. Τα δυναμικά φοιτητικά κινήματα παλεύουν διαχρονικά για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, για την κατάργηση του αδηφάγου και ψυχρού αυτού συστήματος που μας πνίγει τα σωθικά. Λοιπόν ας μη λυγίσουμε. Ήρθε η ώρα να αλλάξει η εποχή, ήρθε η ώρα ο χειμώνας να γίνει άνοιξη, ο θάνατος ζωή, η εκμετάλλευση αλληλεγγύη. Και το κυριότερο: οι άνθρωποι να γίνουν επιτέλους άνθρωποι.

ΠΙΣΩ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ - ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ – ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ

**10 – 100 – 1000 ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΑΣΥΛΟ ΑΓΩΝΩΝ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ
ΟΧΙ ΠΡΥΤΑΝΕΩΝ – ΜΠΑΤΣΩΝ – ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ**

Ελευθεριακό Στέκι Primavera
Αναρχική Συνέλευση Φοιτητών/τριών

Ανακοίνωση για την επίθεση εκφοβισμού της 12χρονης από τον Κολωνό

**ΜΑΦΙΟΖΟΙ, ΜΠΑΤΣΟΙ, ΒΙΑΣΤΕΣ, ΑΦΕΝΤΙΚΑ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠ' ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ!**

Την Τετάρτη 25 Οκτωβρίου, για μια ακόμη φορά το 12χρονο κορίτσι από τον Κολωνό δέχτηκε επίθεση εκφοβισμού από το κύκλωμα trafficking που τη βίαζε και την εξέδιδε μέχρι πριν από ένα χρόνο. Ένας 37χρονος άντρας την πλησίασε την ώρα που επέστρεφε από το σχολείο της με το λεωφορείο και την απείλησε ότι αν συνεχίσει να καταθέτει ενάντια στα μέλη του κυκλώματος, θα κάνει κακό στην ίδια, τα αδέρφια και την οικογένειά της. Μολονότι ο δράστης συνελήφθη εξαιτίας της άμεσης αντίδρασης του κοριτσιού, τα στοιχεία του συγκαλύπτονται και αφέθηκε ελεύθερος.

Δεν είναι η πρώτη φορά που προσπαθούν να τρομοκρατήσουν το παιδί για να εκβιάσουν τη σιωπή του. Αφότου έγινε γνωστή η διεύθυνση που διαμένει προσωρινά από την τότε υπουργό Δ. Μιχαηλίδου, έχει δεχτεί επίθεση με μαχαίρι, παρακολούθηση του σπιτιού της και άλλες απειλές.

Εξάλλου, όλος ο χειρισμός της υπόθεσης από την πλευρά του κράτους, της αστυνομίας, των δικαστικών μηχανισμών, και των καθεστωτικών ΜΜΕ δεν φαίνεται να έχει άλλο σκοπό από το ξέπλυμα των βιαστών, μέσα από την εκδικητική συμπεριφορά απέναντι στο παιδί και τη μητέρα του που έσπασαν τη σιωπή και κατήγγειλαν το κύκλωμα.

Όταν η μητέρα του παιδιού πήγε στην αστυνομία να καταγγείλει τον παιδοβιαστή Ηλία Μίχο, άτομο με πολιτικές διασυνδέσεις στο κυβερνών κόμμα της Νέας Δημοκρατίας και με σχέσεις με την αστυνομία, ο οποίος κακοποιούσε και εξέδιδε τη 12χρονη, οι αρχές όχι μόνο άφηναν τον χρόνο να κυλά, αλλά του έδωσαν κάθε ευκαιρία, κι εκείνου και της συζύγου του – πολιτεύτριας στο Δήμο Αθηναίων, να επιχειρήσουν να τρομοκρατήσουν και να εξαγοράσουν την μητέρα, υποσχόμενοι ότι αλλιώς θα την πληρώσει εκείνη. Ακριβώς επειδή αρνήθηκε την εξαγορά, βρέθηκε η ίδια στο στόχαστρο, συνελήφθη, διαπομπεύθηκε ως ένοχη, εξακολουθεί να κρατείται στις φυλακές Κορυδαλλού και παραπέμπεται σε δίκη, ενώ από την αρχή το κορίτσι δηλώνει ότι η μητέρα του δεν γνώριζε τίποτα.

Το παιδί βρέθηκε ουσιαστικά ανακρινόμενο, να σέρνεται στην ασφάλεια και στα δικαστήρια, χωρίς καμία μέριμνα που αρμόζει τόσο στην ηλικία του όσο και στο γεγονός

ότι αποτελεί θύμα σωματεμπορίας. Τα ΜΜΕ σκυλεύοντας τη μητέρα, με όλα τα πατριαρχικά στερεότυπα που θέλουν τη γυναίκα να φταίει, αλλά και που στην ουσία την καταδικάζουν ως φτωχή που αναγκαζόταν να δουλεύει όλη μέρα για να μεγαλώσει οχτώ παιδιά, πρόσφεραν σκανδαλοθηρική κάλυψη στους 200 και πλέον εμπλεκόμενους στο κύκλωμα.

Όλος ο χειρισμός των κρατικών μηχανισμών φάνηκε να υλοποιεί τις απειλές του Μίχου, που απειλούσε τη 12χρονη να μη μιλήσει γιατί αλλιώς θα κατέστρεφε την οικογένειά της! Το παιδί στην ουσία σήμερα τιμωρείται (όπως και τα αδέρφια και η μητέρα της), αφού από τη στιγμή που αποκάλυψε όσα υπέφερε στα χέρια των παιδοβιαστών, βρέθηκε να χάνει τη μάνα της, να απομακρύνεται από τα αδέρφια της, να της αρνούνται ακόμα και τα επισκεπτήρια στη φυλακή, μεγιστοποιώντας ένα ψυχικό και υλικό βασανιστήριο.

Είναι φανερό ότι στόχος όλων αυτών των μεθοδεύσεων είναι να εκβιάσουν τη σιωπή των θυμάτων, όχι μόνο σε αυτή την περίπτωση, αλλά και σε κάθε άλλη, αφού το μήνυμα είναι σαφές: Όποια μιλήσει θα εξοντωθεί ψυχολογικά, θα συρθεί στα δικαστήρια, θα κρεμαστεί στα μανταλάκια, θα είναι έρμαιο των μαφιόζων, χωρίς καμία προστασία.

Ενόψει της δίκης που αναμένεται να οριστεί άμεσα, και μετά το πρόσφατο βούλευμα, το οποίο προσθέτει νέες κατηγορίες στη μητέρα και ελαφρύνει το κατηγορητήριο για τον Μίχο, έχουμε κάθε λόγο να είμαστε σε επαγρύπνηση για την εκδήλωση παρόμοιων επιθέσεων.

Να υψώσουμε με την αλληλεγγύη μας, τη δύναμη της φωνής και των κινήσεών μας ένα τείχος απέναντι στους παιδοβιαστές και το κράτος που τους συγκαλύπτει και ταυτόχρονα να υψάνουμε ένα δίχτυ αλληλεγγύης για τη 12χρονη και την οικογένειά της, που αυτή τη στιγμή, χωρίς καμία άλλη οικονομική, κοινωνική και ψυχολογική μέριμνα

πέραν αυτής των αλληλεγγύων, εξακολουθούν να βρίσκονται αντιμέτωποι με το κύκλωμα και τις διασυνδέσεις του.

Γνωρίζουμε ότι πρόκειται για μια ακόμα μάχη, απέναντι στα κυκλώματα trafficking, την αστυνομία που εμπλέκεται και την πολιτική εξουσία που συγκαλύπτει, όπως στην υπόθεση του παιδοβιαστή Λιγνάδη που αφέθηκε ελεύθερος μετά την καταδίκη του για βιασμούς, όπως με την αποκάλυψη αποφυλάκιση του αστυνομικού Μπουγιούκου στην υπόθεση trafficking της Ηλιούπολης (όπου συμμετείχαν μέλη του ίδιου κυκλώματος που εξέδιδε και την 12χρονη), και ο οποίος σήμερα, μετά τη δικαστική απόφαση εξακολουθεί να απειλεί τις κοπέλες που εξέδιδε, όπως με τους μπάτσους βιαστές του Α.Τ. Ομόνοιας που κυκλοφορούν ελεύθεροι, όπως με

την πολύχρονη κακοποίηση και τους βιασμούς γυναίκας από το Καμερούν από άλλο αστυνομικό εμπλεκόμενο στη μαφία του trafficking.

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η έμφυλη βία είναι συστημική, θεσμική και αναπόσπαστο κομμάτι του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Είναι κομμάτι της κατασταλτικής βίας του κράτους για την τρομοκρατία των καταπιεζόμενων, της ταξικής βίας απέναντι στους απόκληρους. Δεν έχουμε καμία αυταπάτη για την αστική δικαιοσύνη, την αστυνομία, το κράτος και τους θεσμούς του, γνωρίζοντας πως όλες αυτές οι διαστάσεις δεν είναι παρεκκλίσεις αλλά συνθέτουν ένα μήνυμα: Ότι οι ζωές μας, το σώμα μας, η ζωή και το σώμα των φτωχών, των ανθρώπων χωρίς προσβάσεις στην οικονομική και πολιτική εξουσία, είναι αναλώσιμες, είναι εμπόρευμα σε κυκλώματα σύγχρονης δουλείας, που δρουν ανενόχλητα, υπό την προστασία των αρχών, γιατί ακριβώς αποτελούν κομμάτι των μηχανισμών εξουσίας και του τρόπου επιβολής στο κοινωνικό σώμα.

Ωστόσο, θα δώσουμε αυτή τη μάχη με όλες μας τις δυνάμεις, ξέροντας επίσης ότι η έκβασή της πρέπει να είναι μια ελπίδα για κάθε παιδί, για κάθε γυναίκα που θέλει να σπάσει τη σιωπή, πρέπει να είναι η συλλογική απάντηση απέναντι στο φόβο. Γιατί το μόνο που μπορεί να συντρίψει την αδικία είναι η αλληλεγγύη μας, η φωνή μας, η δράση μας, ο συλλογικός αγώνας...

Ομάδα ενάντια στην πατριαρχία |
Αναρχική Πολιτική Οργάνωση- ΟΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΤΟΝΙΕΣ

Στις 12 Σεπτέμβριο γίναμε μάρτυρες μιας ακόμη γυναικοκτονίας πλην των δεκάδων άλλων τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα. Στα πλαίσια μιας πραγματικότητας ύστατης εξαθλίωσης με καμένα δάση ολόγυρα, με πλημμύρες που αφανίζουν ανθρώπους και ολόκληρα χωριά, με τραγωδίες όπως τα Τέμπη και με δολοφονίες σαν αυτή του Αντώνη ο κοινωνικός εκφασισμός αναδύεται. Ο κοινωνικός κανιβαλισμός δηλαδή αρπάζει την σκυτάλη από το κράτος και προάγει και ο ίδιος: Θάνατο.

Ποιες είναι άραγε οι διαφορές μεταξύ του ελεγκτή που πνίγει εν ώρα εργασίας, του αρχιμαφιόζο στον Παλαμά που πουλάει 10€

των εξάδα νερών και του πατέρα-μπατίσο που στοχεύει με την κάννη την πρώην γυναίκα του; Καμιά. Όλα στην μήτρα του κοινωνικού κανιβαλισμού είναι καθημερινότητα.

Ούτε βγαλμένα από τις σκληρότερες ιστορίες τρόμου τέτοια περιστατικά. Ένα πρωί μέσα στην γειτονιά της Καλαμαριάς μια μάνα αφήνει τα παιδιά της στο σχολείο και ο πατέρας αναμένει πίσω από την πόρτα με καρμπίνα για να σκοτώσει την ίδια και έπειτα να αυτοκτονήσει.

Η σθεναρή μας αντίσταση απέναντι στο δίκαιο της πατριαρχίας και του κοινωνικού κανιβαλισμού δεν αποτυπώνεται σε λίγες αράδες. Σαφέστατα η εμπιστοσύνη μας απέναντι στην δικαιοσύνη είναι περίπου μηδαμινή. Θα ήταν άλλωστε αφελές από την μεριά μας να σμίγαμε το χέρι με εκείνους που θρέφουν τον Δολοφόνο. Για μια ακόμη φορά η πατριαρχία βιάζει και σκοτώνει ενόσω εμείς μέρα με τη μέρα και ας είναι τα βήματα υπομονετικά ανοίγουμε τον δρόμο για μια κοινωνία ελεύθερη για μια κοινωνία αναρχική.

SS, ΜΠΑΤΣΟΙ ΒΙΑΣΤΕΣ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

Ελεύθερες Γυναίκες της Συλλογικότητας για τον Κοινωνικό Αναρχισμό - Μαύρο & Κόκκινο
 μέλος της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης - Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τη δολοφονημένη trans προσφύγισσα Ana Ivankova

Στις 11/7 η Ana Ivankova μια trans γυναίκα, προσφύγισσα, με καταγωγή από την Κούβα, βρέθηκε άγρια δολοφονημένη στο διαμέρισμά της, στον Άγιο Παντελεήμονα της Αθήνας. Στην ανακοίνωσή της η ΕΛΑΣ επέλεξε να αναφερθεί στη "δολοφονία ενός άντρα" ενώ στη συνέχεια και τα ΜΜΕ συνέχισαν να αναπαράγουν την ίδια είδηση.

Στο πρόσωπο της Anna χτυπούν μια trans, μια γυναίκα, μια προσφύγισσα, μια ζωή που για το κρατικό καπιταλιστικό και πατριαρχικό σύστημα δεν έχει καμία απολύτως αξία.

Οι ζωές των καταπιεσμένων συνεχίζουν να θυσιάζονται. Το ίδιο το κρατικό-καπιταλιστικό-πατριαρχικό σύστημα θέλει να εξοντώσει σιωπηλά όσους "θεωρεί" ως πλεονάζοντες πληθυσμούς καλλιεργώντας τον φόβο και προωθώντας τον κοινωνικό εκφασισμό.

Στην μακρά λίστα των νεκρών της πανδημίας μετά την κρατική δολοφονία στα Τέμπη, το πολυνεκρο ναυάγιο μεταναστών στην Πύλο αλλά και στις αμέτρητες δολοφονίες προσφύγων και μεταναστών, τις καθημερινές γυναικοκτονίες και των δεκάδες εργατικών δυστυχημάτων έρχεται να προστεθεί άλλη μια δολοφονία.

Να μην συνθίσουμε τον θάνατο.

Ενάντια στην κρατική, καπιταλιστική και πατριαρχική βαρβαρότητα

Δεν ξεχνάμε - Δε συγχωρούμε τη δολοφονία της trans προσφύγισσας Άννα Ιβάνκοβα
Δεν ξεχνάμε τη δολοφονία του Ζακ / Zackie Oh

Ιβάνκα, Καρολάιν, Δήμητρα, Ελένη
Καμία άλλη δολοφονημένη

Ενάντια σε κράτος και πατριαρχία - Για τη Χειραφέτηση και την Αναρχία

Ομάδα ενάντια στην πατριαρχία - Αναρχική Πολιτική Οργάνωση - Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

5 χρόνια από τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου / της Zackie-oh!

Δεν ξεχνάμε - Δεν συγχωρούμε

Το μπλοκ της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης στις ιαδηλώσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη για τα 5 χρόνια από την δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου/Zackie oh!

Συγκέντρωση — πορεία για τη δολοφονία του μετανάστη εργάτη Σιράζ Σαφτάρ

Τα ημερώματα του Σαββάτου 12/8 δολοφονείται ο Πακιστανός εργάτης Σιράζ Σαφτάρ καθώς πήγαινε για το μεροκάματο στη λαϊκή του Περισσού. Παρ'οτι τα προσωπικά του αντικείμενα βρέθηκαν στο σημείο όπου δολοφονήθηκε και δεν είχε συλληφθεί κανείς, τα καθεστωτικά media σε αгаσθή συνεργασία με την ΕΛ.ΑΣ. δεν δίστασαν να αναπαράξουν το ψευδές αφήγημα της ληστείας και συμπλοκής από ομοεθνείς του. Λίγες μέρες αργότερα συλλαμβάνονται 4 άνδρες μεταξύ 18 – 20 χρονών ελληνικής καταγωγής, κάτοικοι των ευρύτερων περιοχών. Τα ρατσιστικά κίνητρα της δολοφονίας του Σιράζ Σαφτάρ είναι αδύνατο να συγκαλυφθούν, έτσι το σύστημα προσπαθεί πρωτίστως να προστατέψει τα στοιχεία των δολοφόνων του και να αποκρύψει το γεγονός με σκοπό να μην πάρει άλλη έκταση, επενδύοντας στη λήθη.

Εμείς, όμως, δεν ξεχνάμε ούτε συγκυρούμε τη δολοφονία του. Γνωρίζουμε πολύ καλά το πώς διαχέεται το δηλητήριο του φασισμού στις γειτονιές και πώς επιχειρούν οι νεοφασιστικές γκρούπες να ανακτήσουν το χαμένο έδαφός τους. Πρόκειται για μια φασιστική δολοφονική επίθεση παρόμοια με αυτή του Σαχζάτ Λουκμάν στα Πετράλωνα το 2013 και εντάσσεται στο πλαίσιο επανεμφάνισης των παρακρατικών συμμοριών στο δρόμο, κάτι που γίνεται ολοφάνερο από το πλήθος των επιθέσεων που έχουν πραγματοποιηθεί όλο το προηγούμενο διάστημα σε καταλήψεις, σε πλατείες, γειτονιές και σχολεία.

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο που κράτος και κεφάλαιο εντείνουν ολοένα και περισσότερο

τους ρυθμούς λεηλασίας της κοινωνικής βάσης και της φύσης, ανοίγοντας ολοένα και περισσότερο το έδαφος για την επιβολή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Από τις πυρκαγιές στον Έβρο και τον θάνατο 26 μεταναστών στο δάσος της Δαδιάς αλλά και τις απαγωγές από ακροδεξιούς αυτοανακηρυγμένους κυνηγούς κεφαλών, τους πνιγμούς, τα pushbacks και τις δολοφονίες προσφύγων στα υδάτινα και τα χερσαία σύνορα, το ξέσπασμα του πολέμου και τις συνεχείς πολεμικές προετοιμασίες, την όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, την επίταση της φτώχειας και της εξαθλίωσης μέχρι τη σφοδρή καταστολή που εξαπολύει το κράτος απέναντι σε φοιτητές, αγωνιστές, εργάτες και φυλακισμένους, τις κρατικές δολοφονίες, το ξέπλυμα κυκλωμάτων παιδοβιαστών και μαφιόζων, την επιχείρηση ιδιοποίησης των δημόσιων χώρων και την καταστροφή του φυσικού κόσμου αναδεικνύεται η βαθιά σήψη του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος, το οποίο προσπαθεί με κάθε μέσο να διαφυλάξει την υπεροχή του και να διαιωνίσει την ύπαρξή του. Έτσι κράτος και κεφάλαιο ενεργοποιούν εκ νέου την αντεπαναστατική τους εφεδρεία και τα φασιστικά τάγματα-κάτι που αποδεικνύεται μέσα από τις δεκάδες παρακρατικές επιθέσεις που έχουν πραγματοποιηθεί το τελευταίο διάστημα – προκειμένου να πάρουν τη θέση τους δίπλα στους επίσημους κατασταλτικούς μηχανισμούς ώστε να συνδράμουν στο τσάκισμα των κοινωνικών και ταξικών αντιτάσεων- ως εργαλείο της αντιεξεγερτικής

πολιτικής – και στον εκφοβισμό της κοινωνίας.

Με όπλο μας την αλληλεγγύη να δώσουμε το σύνθημα της αντεπίθεσης στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Η μόνη απάντηση απέναντι στον πόλεμο, τον εθνικισμό και τον φασισμό, που γεννά και θρέφει ο κόσμος του κράτους και του καπιταλισμού, είναι η οργάνωση των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων. Χωρίς αυταπάτες πως το σύστημα εκμετάλλευσης και καταπίεσης μπορεί να εξωραϊστεί, χωρίς αυταπάτες πως οποιαδήποτε κυβέρνηση μπορεί να αποτελέσει φραγμό στον φασισμό, απέναντι στον καθεστωτικό “αντιφασισμό” και στις επιδιώξεις του κρατικού μηχανισμού για την εδραίωση της θεωρίας των δύο άκρων να αγωνιστούμε συλλογικά, μαχητικά και από τα κάτω, με όπλο μας τη διεθνιστική και ταξική αλληλεγγύη. Να αγωνιστούμε από κοινού, ντόπιοι και μετανάστες/τριες, εργαζόμενοι/ες, φοιτητές/τριες, μαθητές/τριες, για την οικοδόμηση μιας κοινωνίας ισότητας, δικαιοσύνης, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

**ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΓΕΝΝΟΥΝ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ
ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΚΙΣΤΑΝΟΥ ΕΡΓΑΤΗ ΣΙΡΑΖ ΣΑΦΤΑΡ**

Τοπικός Συντονισμός Αθήνας |
Αναρχική Πολιτική Οργάνωση

Πορεία για τη δολοφονική επίθεση της ΕΛΑΣ στην 16χρονη αντιφασίστρια

Το βράδυ στις 28/10, κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής μεγάλης αντιφασιστικής συναυλίας στο Ν. Ηράκλειο, που οργανώθηκε ως μία ακόμα απάντηση εν όψει του φασιστικού καλέσματος της 1ης Νοέμβριος στην περιοχή, για τη συμπλήρωση των 10 χρόνων από την εκτέλεση των δύο μελών των ταγμάτων εφόδου της Χ.Α. Φουντούλη και Καπελώνη, έπειτα από συμπλοκή με ομάδα της ΟΠΚΕ και την χρήση χειροβομβίδων κρότου-λάμψης και δακρυγόνων, μία 16χρονη συντρόφισσα βρέθηκε σοβαρά χτυπημένη, με αιμάτωμα στο κεφάλι και τραύματα που την οδήγησαν στην ΜΕΘ του “Γεννημάτα”, συνοδεία δεκάδων αστυνομικών της ασφάλειας και της ΟΠΚΕ.

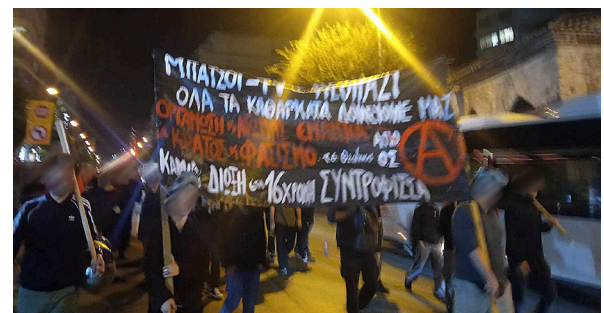
Ο τραυματισμός της συντρόφισσας υπήρξε αποτέλεσμα της επίθεσης της αστυνομίας στην οργανωμένη περιφρούρηση της συναυλίας που βρίσκονταν εκεί για να προστατεύσει τον χώρο και να προασπίσει την ασφάλεια του κόσμου. Την ίδια ώρα που οι μπάτσοι βρισκότουσαν εκεί για να προστατεύσουν κάθε θρασύδειλο κάθαρμα που θα προσπαθούσε να ξεμυτίσει στην περιοχή,

ούτως ώστε να μην βρεθεί αντιμέτωπο με τον κόσμο του αγώνα και να μην τσακιστεί.

Στις αντανάκλαστικές συγκεντρώσεις που καλέστηκαν σε Αθήνα και Πάτρα και στις συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, το κράτος έδειξε για μία ακόμα φορά την ουσία της ύπαρξής του με επιθέσεις και ξυλοδαρμούς ακόμα και σε περαστικούς στα Εξάρχεια και με πυροβολισμούς στον αέρα από μπάτσους στην συγκέντρωση της Πάτρας.

Στην ανακοίνωση της, η ΕΛΑΣ δηλώνει πως η συντρόφισσα ήταν τραυματισμένη από πρίν(!) και πως οι άνδρες της αστυνομίας δεχθήκαν απρόκλητη επίθεση, ενώ παράλληλα το θύμα της ωμής αστυνομικής βίας απειλείται με δίωξη και με αντιμετώπιση κατηγοριών.

10 χρόνια μετά την δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής, που έδρασαν σε αγασθή συνεργασία και με την απόλυτη ανοχή της ελληνικής αστυνομίας, το κράτος έρχεται να κάνει την βρώμικη δουλειά

του αυτή τη φορά, σε μία ακόμα δολοφονική επίθεση σε συντρόφους/ισσες, αφού τα τσιράκια τους δεν έχουν καταφέρει να σταθούν στο δρόμο και αντιπαρεθούν με τον κόσμο του αγώνα.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ, ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΣΗ ΣΤΗ 16ΧΡΟΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑ

ΟΥΤΕ ΣΠΙΘΑΜΗ ΓΗ ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

Τοπικός συντονισμός Θεσσαλονίκης
| Αναρχική Πολιτική Οργάνωση

ΣΤΙΣ ΦΩΤΙΕΣ ΣΤΟΝ ΕΒΡΟ, ΣΤΟΝ ΠΑΤΟ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΚΡΑΤΟΣ - ΑΦΕΝΤΙΚΑ - ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ/ΣΤΡΙΕΣ

Τις τελευταίες ημέρες μια πύρινη λαίλαπα έχει ζώσει για άλλη μια φορά την χώρα, κατακαίγοντας δάση και προκαλώντας τεράστιες καταστροφές στο φυσικό περιβάλλον. Η έλλειψη μέσων πυρόσβεσης, ανθρώπινου δυναμικού και εξοπλισμού είναι προφανής, όπως και οι ευθύνες του κρατικού μηχανισμού για τις τεράστιες κατεστραμμένες εκτάσεις, τα καμμένα σπίτια μα πάνω απ' όλα για τους νεκρούς ανθρώπους που χάνονται για μια ακόμα φορά πληρώνοντας με τις ζωές τους την αισχροκέρδεια των αφεντικών.

Μέσα στην ζοφερή πραγματικότητα δεκάδες άνθρωποι – πυροσβέστες, διασώστες, υγειονομικοί και εθελοντές δίνουν σκληρές μάχες με τη φωτιά και παράλληλα εκκινούν νοσοκομεία, καταφύγια, στήνουν πρόχειρα μαγειρεία, διοργανώνουν συλλογές ειδών πρώτης ανάγκης και είναι εκεί για να βοηθήσουν κάθε καταπιεσμένο, αφού ο κρατικός μηχανισμός δεν έχει τίποτα να προσφέρει.

Και ενώ ο αλληλέγγυος κόσμος συμβάλει με κάθε δυνατό τρόπο στην κατάσβεση της φωτιάς το κράτος και ο φασισμός είναι εδώ για να πανηγυρίσουν με τον θάνατο και να ζητήσουν και άλλο αίμα. Συγκεκριμένα **στις 22/8 μετά την υποχώρηση της φωτιάς, που κατάκαιγε για τρεις ημέρες την δασική έκταση στη Δαδιά, βρέθηκαν 26 απανθρακωμένα κορμιά-ανάμεσα τους και δύο παιδιά-που ανήκουν σε πρόσφυγες και μετανάστριες που παρέμειναν κρυμμένοι ώστε να καταφέρουν να συνεχίσουν την πορεία τους στο εσωτερικό της χώρας και βρήκαν φρικτό θάνατο στις φλόγες. Παράλληλα υπάρχουν ενημερώσεις για εκατοντάδες μετανάστες που κρύβονται στο δέλτα του Έβρου, στις νησίδες του και στις γύρω περιοχές, ώστε να αποφύγουν τη επαναπροώθηση, βρισκόμενοι σε κίνδυνο καθώς η φωτιά συνεχίζει να κατακαίει την περιοχή**

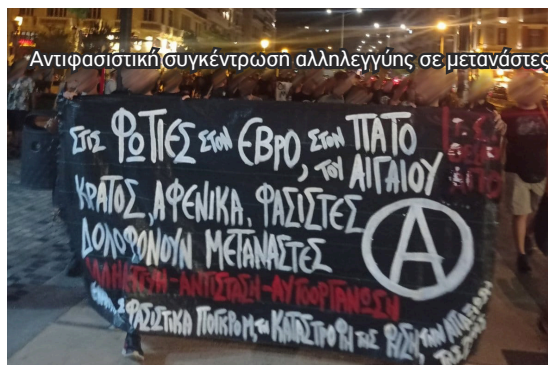
Η είδηση για τον θάνατο 26 ανθρώπων λοιπόν ήταν αυτή που πυροδότησε ένα κύμα μίσους και οργής όχι βέβαια για τους ιθύνοντες αυτής της δολοφονίας, αλλά για τα ίδια τα θύματα. Το Υπουργείο Ασύλου και Μετανάστευσης δήλωσε πως «αυτά έχει η παράνομη μετανάστευση» και η γραμμή αυτή συνεχίστηκε άριστα από τα πιστά σκυλιά του κράτους, τους κάθε λογής φασίστες και νεοναζί. Τη ώρα που δεκάδες άνθρωποι λοιπόν πάλευαν να σβήσουν τις φλόγες που ζώνουν την πόλη, ομάδες νεοναζί βγήκαν να κυνηγήσουν μετανάστες, έχοντας μαζί τους

όπλα και φτάνοντας στο σημείο να ανεβάζουν εικόνες και βίντεο με ομήρους ανθρώπους φορτωμένους σε τρέιλερ και καρότσες! Ένα πρωτοφανές πογκρόμ το οποίο υποστηρίζεται και τροφοδοτείται από το κράτος με τους επίσημους εκπροσώπους του και τις εμετικές τους δηλώσεις, από τα αποβράσματα των φασιστικών ομάδων και κομμάτων, αλλά πρωτίστως από ένα κομμάτι της κοινωνίας που η μόνη απάντηση που βρίσκει στην καταστροφή είναι το «για όλα φταίνε οι ξένοι» και η μόνη προτροπή για δράση που ακολουθεί είναι το κυνήγι και ο εξευτελισμός ανθρώπων.

Την Τετάρτη 23 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε επίθεση στο χώρο του Αναγνωστηρίου και στον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος για την καλεσμένη αντιφασιστική συγκέντρωση. Σε συνέχεια όλων των φασιστικών πογκρόμ σώμα περίπου 30 ατόμων προσπάθησε να προκαλέσει συμπλοκή με τον κόσμο της περιφρούρησης να κρατάει αμυντική στάση προσπαθώντας να περιορίσει τα άτομα. Τη τελευταία βδομάδα το Αναγνωστήριο αποτελεί το κεντρικό δίκτυο αλληλεγγύης που υποστηρίζει τους πυρόπληκτους και τους πυροσβέστες τόσο με τη διανομή ειδών πρώτης ανάγκης όσο και με την συνεισφορά της κοινωνικής κουζίνας “ο άλλος άνθρωπος” προσφέροντας εκατοντάδες μερίδες στον κόσμο που επιχειρεί.

Δέκα χρόνια μετά την δολοφονία του Σαχζάτ Λουκμάν, του Παύλου Φύσσα και τα πογκρόμ μεταναστών από τα τάγματα εφόδου της Χ.Α., δύο μήνες μόλις μετά το πολύνεκρο ναυάγιο της Πύλου και μια εβδομάδα μετά την δολοφονία ενός ακόμα μετανάστη στον Περισσό, είμαστε εδώ για να ξαναπούμε πως κράτος και φασίστες δολοφονούν ανθρώπους και πως κάθε θάνατος στις μέρες μας είναι μια κρατική δολοφονία.

Οι «αντισυστημικοί» ναζί δεν είναι τίποτα άλλο πέρα από το μακρύ χέρι του κράτους, που χρησιμεύει για να κάνει την βρώμικη δουλειά και να φέρει εις πέρας την εκτέλεση αυτών που ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός έχει καταδικάσει σε θάνατο. Οι δολοφόνοι έχουν βγει ξανά στους δρόμους και ζητάνε και πάλι να πιούνε αίμα. Να έχουν στο νου τους πως θα μας βρουν μπροστά τους! Κάθε φασιστικό κατακάθι που μιλάει για πογκρόμ, κάθε νεοναζιστικό μόρφωμα που στηρίζει και σιγοντάρει αυτές τις δράσεις και κάθε θιασώτης δολοφόνων, θα πρέπει να

Αντιφασιστική συγκέντρωση αλληλεγγύης σε μετανάστες

αναλάβουν τις συνέπειες των πράξεων τους. Ο φασισμός τσακίζεται και θα τσακιστεί για άλλη μια φορά στο δρόμους.

Καλούμε τον κόσμο του αγώνα να σταθεί για άλλη μια φορά στο πλευρό των καταπιεσμένων και των κολασμένων αυτού του κόσμου, να στήσουμε οδοφράγματα αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας και να δώσουμε μια μαχητική και δυναμική απάντηση στους φασίστες ανταποδίδοντας στα πογκρόμ τους και στέλνοντάς την ιδεολογία τους στα σκουπίδια της ιστορίας.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(Ρ)ΙΕΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25/8 20:00 - ΚΑΜΑΡΑ

ΣΤΙΣ ΦΩΤΙΕΣ ΣΤΟΝ ΕΒΡΟ, ΣΤΟΝ ΠΑΤΟ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΚΡΑΤΟΣ - ΑΦΕΝΤΙΚΑ - ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(Ρ)ΙΕΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

Τοπικός Συντονισμός Θεσσαλονίκης

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΛΗΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΤΑ ΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΠΟΓΚΡΟΜ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΑΞΙΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΣΤΙΣ ΦΩΤΙΕΣ ΣΤΟΝ ΕΒΡΟ, ΣΤΟΝ ΠΑΤΟ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΚΡΑΤΟΣ - ΑΦΕΝΤΙΚΑ - ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ/ ΣΤΡΙΕΣ

Τοπικός Συντονισμός Θεσσαλονίκης | Αναρχική Πολιτική Οργάνωση

Αντιφασιστικές- αντικρατικές συγκεντρώσεις 30/10 και 1/11

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ, ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

-Δεν ξεχνάμε τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα, του Σαχζάτ Λουκμαν, του Πετρίτ Ζιφλέ, του Σιράζ Σαφιάτ

-Δεν ξεχνάμε τις εκατοντάδες παρακρατικές δολοφονικές επιθέσεις σε βάρος προσφύγων και μεταναστών. Ούτε τους χιλιάδες πνιγμούς, τα pushbacks, τις δολοφονίες στα σύνορα, τον εγκλεισμό σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και την επιχείρηση εξόντωσής τους από τους κρατικούς μηχανισμούς.

-Δεν ξεχνάμε τις δεκάδες θρασύδειλες νεο-ναζιστικές επιθέσεις σε καταλήψεις, σε αυτο-διαχειριζόμενους χώρους και σε αναρχικούς, αριστερούς και αντιφασίστες αγωνιστές. Ούτε τις σφαίρες, τα βασανιστήρια και τους ξυλοδαρμούς από τους ένστολους δολοφόνους της δημοκρατίας στα αστυνομικά μπλόκα, τα τμήματα, τις διαδηλώσεις, τις απεργίες και τις γειτονιές

Μπροστά στην προοπτική έκφρασης της συσσωρευμένης κοινωνικής οργής που ακολούθησε τη δολοφονία του Π.Φύσσα, το κράτος παραπέμπει σε δίκη τη Χ.Α ως εγκληματική οργάνωση, επιδιώκοντας να εμφανιστεί ως ο μοναδικός φορέας δικαιοσύνης και εγγυητής της κοινωνικής ομαλότητας. Τόσο ο θεσμικός "αντι"φασισμός που επιχειρήσε να ξεπλύνει το κράτος από την ευθύνη του ενορκηστρωτή της παρακρατικής δράσης των νεοναζί και να εδραιώσει τη θεωρία των δύο άκρων, όσο και η ίδια η παρακρατική δράση στο πεζοδρόμιο βρήκαν απέναντι τους τι σθεναρή, αποφασιστική, διαρκή και ανυποχώρητη αντιφασιστική δράση. Οι μαζικές και μαχητικές αντιφασιστικές κινητοποιήσεις ήταν ο πραγματικός φραγμός στην άνοδο των φασιστών και στις επιθέσεις που πραγματοποιούσαν, με αποτέλεσμα σήμε-

ρα να έχουν μπει ισχυρά αναχώματα στην επέλασή τους στο δημόσιο πεδίο. Από τις αντιφασιστικές διαδηλώσεις αντίστασης και μνήμης για τον Π.Φύσσα και το Σ. Λουκμαν, τις μαχητικές συγκεντρώσεις σε διάφορες στιγμές της δίκης της ΧΑ (με κορυφαίο παράδειγμα τη συγκέντρωση και τις συγκρούσεις που ξέσπασαν με φασίστες και μπάτσους εντός της δικαστικής αίθουσας κατά την εκδίκαση της υπόθεσης του Στεκιού Αντίπνοια), τις κεντρικές αντιφασιστικές κινητοποιήσεις και τις εδαφικές μάχες στις γειτονιές, μέχρι τα οδοφράγματα διεθνιστικής αλληλεγγύης απέναντι στον εθνικισμό, τη μισαλλοδοξία και τον πόλεμο. Έτσι η καταδικαστική απόφαση και η φυλάκιση μερικών νεοναζί τρία χρόνια πριν δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει ως «η κολυμβήθρα του Σιλβάμ» για το κράτος και τους μηχανισμούς του, που γέννησαν, εξέθρεψαν και καθοδήγησαν τα παρακρατικά τάγματα εφόδου της ΧΑ. Καθώς και ούτε να νομιμοποιήσει το πολιτικό σύστημα που γεννά τον φασισμό και ενεργοποιεί την αντεπανα-

στατική του εφεδρεία και τα φασιστικά τάγματα όποτε τα χρειάζεται προκειμένου να πάρουν τη θέση τους δίπλα στους επίσημους κατασταλτικούς μηχανισμούς ώστε να συνδράμουν στο τσάκισμα των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων -ως εργαλείο της αντιεξεγερτικής πολιτικής- και στον εκφοβισμό της κοινωνίας.

Σήμερα το πλήθος των παρακρατικών επιθέσεων από τον Έβρο, όπου κυνηγοί κεφαλών καταδιώκουν και απαγάγουν μετανάστες, μέχρι τα ρατσιστικά δολοφονικά εγκλήματα στις πόλεις αποδεικνύει περίτρανα πως οι μεγαλόστομες «αντι»φασιστικές κορόνες του «τείχους της δημοκρατίας», ο καθεστωτικός «αντι»φασισμός και οι κρατικοί θεσμοί δεν βάζουν εμπόδια στην επέλαση του φασισμού. Κι αυτό γιατί δεν αποτελεί παρά την ακραία έκφραση του ίδιου του κρατικού καπιταλιστικού συστήματος. Γιατί είναι το ίδιο που δομείται πάνω στην ιεραρχία και στις ανισότητες, συγκροτείται σε κράτη και χωρίζει τον κόσμο με σύνορα και φράχτες, που εξαπολύει πολέμους, φυλακίζει τους εκτοπισμένους από τις εμπόλεμες κοινωνίες, που το ίδιο έχει δημιουργήσει, σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, τους πνίγει στα υδάτινα σύνορα, τους βιάζει και τους δολοφονεί, που πίνει το αίμα εκατομμυρίων εργαζομένων στα εργασιακά κάτεργα για να πλουτίζουν οι οικονομικές ελίτ, που οδηγεί στον θάνατο εκατομμύρια ανθρώπους από την πείνα και από τις ασθένειες, που εξαθλιώνει και φτωχοποιεί την κοινωνική πλειοψηφία, που δολοφονεί όσους θεωρεί περιθωριοποιημένους και περισσευούμενους, που επιχειρεί να τσακίσει όποια και όποιον αγωνίζεται στοχεύοντας στην επικράτηση της απόλυτης σιγής και υποταγής των κοινωνιών στους σχεδιασμούς του.

Διανύουμε μια περίοδο άργιας επίθεσης του χρεοκοπημένου κρατικού και καπιταλιστικού συστήματος, μια συνθήκη απόλυτης απαξίωσης της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας, όπου καταδεικνύεται η εγκληματική φύση ενός συστήματος που βρίσκει συνεχώς καινούριους τρόπους να εκμεταλλεύεται, να εξαθλιώνει και να σκοτώνει τους φτωχούς, τους αδύναμους και τους αποκλεισμένους. Είτε πρόκειται για τους μαζικούς πνιγμούς μεταναστών στο έγκλημα της Πύλου, είτε για τις πυρκαγιές που κατακαίουν κάθε χρόνο τεράστιες εκτάσεις, καταστρέφοντας δάση, χωράφια, σπίτια και σκοτώνοντας ανθρώπους και ζώα, είτε για τις πλημμύρες που αφανίζουν ολόκληρα χωριά, είτε πρόκειται πάλι για τον χαμό δεκάδων ανθρώπων σε ελλπωές συντηρούμενες αμαξοστοιχίες, το κράτος και το κεφάλαιο δείχνουν καθημερινά με τον πλέον εμφανή τρόπο το εγκληματικό τους πρόσωπο.

Ένα σύστημα που παράγει περισσότερα προβλήματα από όσα μπορεί να επιλύσει με τις

Από την Αντιφασιστική - αντικρατική συγκέντρωση 1 Νοέμβρη '23 στα Πευκάκια

πολλαπλές και ταυτόχρονες κρίσεις του και τις εγγενείς αντιφάσεις του που το οδηγούν σε αδιέξοδο· και είναι οι συνθήκες ανέχειας και εξαθλίωσης που επιβάλλουν κράτος και αφεντικά, ταυτόχρονα με την καλλιέργεια του ρατσισμού, του εθνικισμού, της μισαλλοδοξίας και της εξατομίκευσης που προωθείται μέσα από τον κυρίαρχο λόγο, τους πολιτικούς εκφραστές του και τα μιντιακά τους φερέφωνα που οδηγούν στην συντηρητικοποίηση της κοινωνικής βάσης και στοχεύουν στη διάλυση των όποιων συλλογικών, κοινωνικών και ταξικών δεσμών· και είναι ο ανορθολογισμός του ίδιου του συστήματος που διαμόρφωσε το έδαφος ώστε να αναπτυχθούν οι συνωμοσιολογικές αφηγήσεις και πλάι σε αυτές να αναγεννηθούν οι νεοναζιστικοί χαιρετισμοί και τα ακροδεξιά παραλήρηματα. Και μέσα σε αυτό βρήκαν πάλι χώρο οι φασιστικές γκρούπες προκειμένου να επανεμφανιστούν στο δημόσιο πεδίο και να διαχύσουν το φασιστικό τους δηλητήριο.

Ο φασισμός εμφανίζεται με πολλά διαφορετικά προσώπια, πότε με τον μανδύα των ταγμάτων εφόδου που επιτίθενται σε αγωνιστές, δομές αγώνα και μετανάστες, πότε με τη μορφή του ανορθολογισμού, με στενή σύνδεση με το βαθύ κράτος και τον σκοταδισμό της εκκλησίας και πότε με τα καλοσιδερωμένα και πανάκριβα κουστούμια των κοινοβουλευτικών εδράνων. Κι αυτό πρέπει να μας εφιστά την

προσοχή, καθώς ο φασισμός δεν τελείωσε με την καταδίκη της Χ.Α τρία χρόνια πριν, αλλά βρίσκει καινούριους τρόπους να εμφανίζεται μέσω της κρατικής αρωγής. Το αντιφασιστικό κίνημα πρέπει να παραμείνει σε επαγρύπνηση με βάση το παλιό αναρχικό σύνθημα «Τσακίστε τους Φασίστες». Χρειάζεται να επεκταθεί και να εδραιωθεί η παρέμβαση του αναρχικού-αντιφασιστικού κινήματος στις γειτονιές των πόλεων και της επαρχίας, σε καθημερινό επίπεδο σε όλα τα πεδία (εργασιακοί χώροι, σχολεία, πανεπιστήμια), προκειμένου να απαντιούνται και να εξαλείφονται οι μισαλλόδοξες και ρατσιστικές αντιλήψεις εν τη γενέσει τους.

Απέναντι στα συνεχή κρατικά εγκλήματα σε βάρος των πληβείων και της φύσης, τους χιλιάδες νεκρούς πρόσφυγες και μετανάστες στα χερσαία και υδάτινα σύνορα της Ευρώπης Φρούριο, τις εν ψυχρώ δολοφονίες Ρομά από τα αστυνομικά τάγματα εφόδου της δημοκρατίας και τις διαρκείς κατασταλτικές επιθέσεις εναντίον του αναρχικού αγώνα, των καταλήψεων και των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων μέχρι την επανεμφάνιση των φασιστικών, νεοναζιστικών, δολοφονικών συμμοριών και την κυρίαρχη προπαγάνδα, που προωθεί τον ρατσισμό, τον εθνικισμό και τη μισαλλοδοξία και γεννά κανιβαλιστικά εγκλήματα, προτάσσουμε την κοινωνική αλληλεγγύη και την

αλληλοβοήθεια μεταξύ των καταπιεσμένων. Προτάσσουμε την οργάνωση στη βάση, την ανθρωπιά, την κοινωνική/ ταξική/ διεθνιστική αλληλεγγύη, τις διαχρονικές αξίες της αναρχίας και του ελευθεριακού κομμουνισμού, για έναν κόσμο ισότητας, δικαιοσύνης κι ελευθερίας.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΓΕΝΝΟΥΝ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ!

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΑΝΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗ ΜΙΣΑΛΛΟΔΟΣΙΑ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΕΣ-ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ-ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ:

ΔΕΥΤΕΡΑ 30 ΟΚΤΩΒΡΗ, ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ, 09.00 (ημέρα εκδίκασης της υπόθεσης του στεκιού Αντίπνοια στη δίκη της Χ.Α.)

ΤΕΤΑΡΤΗ 1η ΝΟΕΜΒΡΗ, ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 420, 16.00

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση | Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

Κάλεσμα σε συγκέντρωση στο Εφετείο Αθηνών, στη δίκη της Χ.Α

Δευτέρα στις 30 Οκτώβρη, ημέρα έναρξης της υπόθεσης αναφορικά με την επίθεση από παρακρατικό τάγμα της Χ.Α. στο αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια το 2008

"Δεν πολεμάμε τον φασισμό μαζί με την κυβέρνηση, αλλά σε πείσμα της κυβέρνησης. Ξέρουμε ότι καμία κυβέρνηση δεν επιθυμεί την καταστροφή του φασισμού, γιατί η αστική τάξη είναι υποχρεωμένη να προσφύγει σε αυτόν, κάθε φορά που βλέπει την εξουσία να της φεύγει από τα χέρια"

Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι

Στις 30 Οκτώβρη αναμένεται να ξεκινήσει στο πλαίσιο του εφετείου της δίκης της Χ.Α., στο Εφετείο Αθηνών, η εκδίκαση της υπόθεσης αναφορικά με την επίθεση που δέχτηκε το στέκι Αντίπνοια το 2008 από παρακρατικό τάγμα της Χ.Α.

«Στις 30 Ιουνίου του 2008, το αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια στα Κ. Πετράλωνα δέχεται οργανωμένη επίθεση από τάγμα εφόδου της Χρυσής Αυγής. Οι 15-20 παρακρατικοί που κατέφτασαν με μηχανές, αφού έστειλαν «χαιρετίσματα από τη Χρυσή Αυγή» εισέβαλλαν στο χώρο, με αποτέλεσμα τον σοβαρό τραυματισμό δύο συντρόφων από μαχαίρι. Λίγο αργότερα, κο-

ντά στο στέκι, σταματούν σε τυχαίο έλεγχο τους φασίστες Αθ. Στράτο και Β. Σιατούνη που προσάγονται στο τμήμα Πετραλώνων και το ίδιο βράδυ ομολογούν την εμπλοκή τους στην επίθεση και τη συμμετοχή τους στη Χ.Α. Η επίθεση στο στέκι πραγματοποιήθηκε σε μία περίοδο όξυνσης της κοινωνικής αντιπαράθεσης- που κορυφώθηκε με το ξέσπασμα της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008, μετά τη δολοφονία του Αλ. Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια από τους μπάτσους Κορκοπέτα και Σαραλιώτη -και αποτελεί μέρος των παρακρατικών επιθέσεων που εξαπέλυαν φασιστικές συμμορίες απέναντι σε καταλήψεις και αυτοοργανωμένους χώρους αγώνα με την ανοχή και τη συνενοχή της αστυνομίας».

Η υπόθεση της επίθεσης στο α/α στέκι Αντίπνοια είναι μία από τις δεκάδες υποθέσεις (που αποτελούν όμως, μέρος τους πραγματικού πλήθους των φασιστικών επιθέσεων απέναντι σε καταλήψεις και αυτοοργανωμένες δομές αγώνα, σε μετανάστες/στρίες, σε αγωνιστές/αγωνίστριες) που μπήκαν στη δικογραφία για τη δίωξη της Χ.Α. ως εγκληματική οργάνωση. Μία δικογραφία που ξεκίνησε να συντάσσεται αφού ο αντιφασίστας Π.Φύσσας έπεσε νεκρός στην Αμφιάλη, στο Κερατσίνι, στις 18 Σεπτεμβρίου του 2013, μετά από επίθεση τάγματος της Χ.Α και το μαχαίρι του Γ.Ρουπακιά. Γιατί η δίωξη

της Χ.Α από το κράτος στόχευε στην ανακαίτιση της έκφρασης της κοινωνικής οργής για τη δολοφονία του Π.Φύσσα- που αποτέλεσε το αιματηρό αποκορύφωμα των πολυάριθμων φασιστικών επιθέσεων εκείνης της περιόδου (8 μήνες νωρίτερα είχε δολοφονηθεί ο μετανάστης Σ.Λουκμάν, στα Άνω Πετράλωνα από τους φασίστες Λιακόπουλο και Στεργιόπουλο) – επιχειρώντας να αναδειχθεί το ίδιο ως ο μόνος εγγυητής της κοινωνικής ομαλότητας

και να επιβληθεί ως ο μοναδικός φορέας της δικαιοσύνης.

Από την πρώτη στιγμή, η απόφαση να εμπλακούμε σε μία δικαστική αντιπαράθεση με τους φασίστες πάρηκε ως αποτέλεσμα της κατανόησης της θέσης ευθύνης στην οποία βρεθήκαμε ως αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια, στους κινδύνους που ελλόχευαν και στις δυνατότητες που ανοίγονταν για τον αναρχικό και αντιφασιστικό αγώνα, για τις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις: "{...}στις 19 Σεπτεμβρίου του 2014 θα γίνει το δικαστήριο για την επίθεση στο στέκι. Όπως κάθε στιγμή από τη μέρα της επίθεσης, δεν θεωρούμε ότι αυτή η υπόθεση αφορά μονάχα εμάς. Από τη μία, γιατί αν στο στόχαστρο του παρακράτους τότε μπήκε το στέκι Αντίπνοια και τα πρόσωπα που το στηρίζουν, ήταν γιατί ήταν, είναι και θα είναι ένα από τα πολλά σημεία αναφοράς στον κοινωνικό-ταξικό αγώνα και από την άλλη δεδομένου του περιεχομένου της δίκης και του ρόλου που θέλει το σύστημα να διαδραματίσει ώστε να εξυπηρετήσει τους σχεδιασμούς του..." στοχεύοντας στην ανάδειξη του ρόλου της αστικής δικαιοσύνης, ως μηχανισμό ξεπλύματος του παρακρατικού τους δεκανικιού, και στην αναχαίτιση της όποιας συσκότισης θα ήθελαν να καλλιεργήσουν σχετικά με την άρρηκτη σχέση κράτους και παρακράτους και όχι φυσικά από μία θέση αυταπάτης και εμπιστοσύνης τους θεσμούς.

Επιπλέον, από την αρχή και με αποκορύφωμα τις ημέρες εκδίκασης της υπόθεσης του στεκιού στη μεγάλη δίκη της Χ.Α. κληθήκαμε να υπερασπιστούμε και να κερδίσουμε κάτι ακόμα. Απέναντι στην ταυτόχρονη παρουσία φασιστών και αντιφασιστών μέσα στην ίδια αίθουσα, κάναμε ξεκάθαρο πως δεν υπάρχει πιθανότητα να ανεχτούμε καμία «ειρηνική» συνύπαρξη με τους νεοναζί και το κράτος σε ρόλο επιτηρητή. Το αναρχικό και αντιφασιστικό κίνημα επέβαλλε τους όρους που θα διεξαγόταν αυτή η δίκη, μην αφήνοντας σπιθαμή γης στους νεοναζί να κινούνται ανενόχλητοι, και

τους έστειλε στο σπίτι τους. Το πλήθος των κινητοποιήσεων μέσα και έξω από τις αίθουσες της αστικής δικαιοσύνης στόχευε και πέτυχε να αναδείξει ότι ο αντιφασιστικός αγώνας είναι αντικρατικός, αντικαπιταλιστικός, αντιθεσμικός, ταξικός και μαχητικός, να βάλει φρένο στις επιδιώξεις τόσο του κρατικού μηχανισμού, όσο και στην όποια αξιοποίηση της επίθεσης από τη ρεφορμιστική αριστερά. Η οργανωμένη παρουσία του αναρχικού και αντιφασιστικού κινήματος στη δίκη της Χρυσής Αυγής, τις ημέρες εκδίκασης της υπόθεσης για τη δολοφονική επίθεση από τάγμα εφόδου της Χ.Α. στο στέκι Αντίπνοια αποτέλεσε ακόμα ένα σημείο του αγώνα ενάντια στα παρακρατικά τάγματα εφόδου και το κράτος, που τα πριμοδοτεί. Ο φασισμός μπορεί να νικηθεί στο δρόμο από τον κόσμο του αγώνα και η εμπλοκή και παρουσία του κινήματος σε αυτή τη δίκη δεν αποτελεί παρά ακόμα έναν φραγμό απέναντι σε κράτος και φασίστες. Εμπλοκή που δεν περιορίστηκε μόνο στις ημέρες που εκδικαζόταν η δίκη μας υπόθεση, αλλά υπήρξε δεκάδες φορές, σε όλες τις στιγμές που ο αγώνας το απαιτούσε, με αποκορύφωμα τη μεγαλειώδη κινητοποίηση έξω από το Εφετείο την ημέρα απόφασης.

Στις 7 Οκτώβριου του 2020, η δίκη ολοκληρώθηκε σε πρώτο βαθμό, με τα περισσότερα ηγετικά στελέχη της Χ.Α. να καταδικάζονται και να οδηγούνται μαζί με μόλις 11 άτομα από τα τάγματα εφόδου, για ένα μικρό χρονικό διάστημα στη φυλακή. Στην έναρξη του εφετείου της δίκης της Χ.Α. τον Ιούνιο του 2022 ήδη αρ-

κετοί κατηγορούμενοι βρίσκονται ελεύθεροι, ενώ η δίκη συνεχίζει να αποτελεί φιάσκο δημοκρατίας. Συνεχίζουμε με απόλυτη συνέπεια και συνέχεια και σε συνάφεια με τις πολιτικές επιλογές όλων των προηγούμενων ετών να επιλέγουμε την παρουσία μας στα δικαστήρια, για τους ίδιους λόγους και με τους ίδιους στόχους. Γιατί τίποτα δεν μας χαρίζεται, όλα κατακτιούνται με αγώνα και θα τα υπερασπιστούμε για ακόμη μία φορά. Θα συνεχίζουμε να κάνουμε αυτό που λέγαμε πάντα, δεν θα τους αφήσουμε ήσυχους. Ταυτόχρονα θα αναγνωρίσουμε και θα σταθούμε δίπλα σε αυτούς που συνεχίζουν να δίνουν τη δική τους μάχη, από τη δική τους θέση. Δίπλα στους συγγενείς, στους φίλους των δολοφονημένων, των χτυπημένων.

Στέλνουμε σινιάλο αλληλεγγύης και υψώνουμε τις γροθιές μας! Δεν θα περάσουν! Καμία υποχώρηση, καμία υποταγή! Συνεχίζουμε για την οικοδόμηση ενός κόσμου Ισότητας, Ελευθερίας, Αλληλεγγύης

Οργάνωση και Αγώνας για την Κοινωνική Επανάσταση

Για την Αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΣΑΚΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια

10 χρόνια από τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ - ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ!

Αθήνα

Θεσσαλονίκη

Κάλεσμα στη δίκη των συλληφθέντων της 1^{ης} Νοέμβρη 2020 και ανακοίνωση για την 1^η Νοέμβρη 2023 ΜΠΑΤΣΟΙ – ΜΜΕ – ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ, ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝΕ ΜΑΖΙ

Στις 13 Νοέμβρη 2023 έχει οριστεί η δίκη των αναρχικών και αντιφασιστών/τριών συλληφθέντων/εισών για την αντικρατική – αντιφασιστική κινητοποίηση στο Γαλάτσι την 1η Νοέμβρη του 2020. Μια κινητοποίηση που δέχτηκε την άγρια κατασταλτική επίθεση της αστυνομίας, με χημικά, κρότου λάμψης, σοβαρούς τραυματισμούς διαδηλωτών (ανοιγμένα κεφάλια και σπασμένα χέρια) και με ένα βαρύ και κατασκευασμένο κατηγορητήριο σε βάρος των συλληφθέντων/εισών.

Την 1η Νοέμβρη του 2020 είχε καλεστεί αντικρατική – αντιφασιστική συγκέντρωση και διαδήλωση με πρωτοβουλία της “αντιφασιστικής- αντιεξουσιαστικής συνέλευσης Ν. Ηρακλείου- Ν. Ιωνίας” απέναντι στην προσπάθεια των φασιστικών συμμοριών να εμφανιστούν στο δημόσιο πεδίο με αφορμή την επέτειο της εκτέλεσης των 2 παρακρατικών της Χ.Α. τον Νοέμβριο του 2013. Από το προηγούμενο βράδυ η αστυνομία απαγορεύει την καλεσμένη συγκέντρωση στο σταθμό ΗΣΑΠ του Ν. Ηρακλείου, βάσει του χουντικής εμπνεύσεως νόμου για την περιστολή των διαδηλώσεων, ενώ την ίδια μέρα το μεσημέρι πάνοπλες αστυνομικές δυνάμεις κατακλύουν το σημείο της αντιφασιστικής κινητοποίησης. Τα αντιφασιστικά καλέσματα μεταφέρονται στον σταθμό ΗΣΑΠ της Ν.Ιωνίας, όπου και εκεί αστυνομικές δυνάμεις επιτίθενται και διώχνουν τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που έφτασαν στο σημείο. Κόντρα στην κρατική επιχείρηση απαγόρευσης των αντιφασιστικών κινητοποιήσεων ο κόσμος του αγώνα πραγματοποιεί πορεία στο Γαλάτσι και καταλήγει στην πλατεία του αγ. Ανδρέα, όπου δέχεται την ωμή βία των δολοφονικών κατασταλτικών δυνάμεων της δημοκρατίας. Διαδηλωτές εγκλωβίζονται μαζί με θαμώνες και κατοίκους της περιοχής ανάμεσα σε παρτέρια, τραπέζια και καρέκλες καφετεριών ενώ ΜΑΤ και ΟΠΚΕ ρίχνουν χημικά, χτυπούν στο ψαχνό και αδιακρίτως ακόμα και οικογένειες με παιδιά. Στη συνέχεια συλλαμβάνονται 12 διαδηλωτές και ένας κάτοικος της περιοχής που επιχειρήσε να καταγράψει σε βίντεο την αστυνομική επίθεση. Σύντροφος μετά τη σύλληψή του βασανίζεται από τις αστυνομικές δυνάμεις, τραυματίες μεταφέρονται με αστυνομική συνοδεία στο νοσοκομείο ενώ δεν λείπουν οι απειλές και η λεκτική βία μέσα στα κρατητήρια της ΓΑΔΑ.

Η απαγόρευση της αντιφασιστικής κινητοποίησης την 1η Νοέμβρη του 2020 και η επίθεση στον κόσμο που βρέθηκε στο δρόμο εκείνη τη μέρα εντάσσεται στο πλαίσιο της επιχείρησης του κράτους από τη μια πλευρά να εξισώσει τους αγωνιστές/τριες, τους αναρχικούς/ες και αντιφασιστές/τριες με τα

παρακρατικά φασιστικά τάγματα εφόδου, προωθώντας τη θεωρία των δυο άκρων και από την άλλη να εμφανιστεί το ίδιο ως ο μοναδικός εγγυητής της ομαλότητας, ενώ στην πραγματικότητα είναι το ίδιο που προμοδοτεί τις φασιστικές συμμορίες, ενισχύει τις ανορθολογικές και μισαλλόδοξες αφηγήσεις και καταστέλλει τον κόσμο του αγώνα.

Τρία χρόνια μετά, τη φετινή 1η Νοέμβρη οι φασίστες επιχειρώντας ματαιώς να διευρύνουν το κάλεσμα τους προσπάθησαν να οργανώσουν πανευρωπαϊκή φασιστομάζωξη, όμως ουσιαστικά αυτό που κατάφεραν είναι να δράσουν μόνο στο σκοτάδι και ως αυτό που πραγματικά είναι, δηλαδή συμμορίες και το μακρύ χέρι του κράτους, λειτουργώντας παραπληρωματικά των επίσημων κατασταλτικών μηχανισμών, όπως συνέβη στον σταθμό ΗΣΑΠ στο Μοναστηράκι όπου επιτέθηκαν σε αντιφασίστες και αντιφασίστριες κάτω από την επίβλεψη της αστυνομίας. Ενώ το κράτος επιδόθηκε σε μια σειρά κατασταλτικών επιχειρήσεων στον κόσμο του αγώνα και των αντιφασιστικών δυνάμεων, τόσο τις μέρες πριν την 1η Νοέμβρη, με την επίθεση σε αντιφασιστική συναυλία που πραγματοποιούνταν στην πλατεία του Ν. Ηρακλείου το Σάββατο 28 Οκτώβρη, με την ωμή και δολοφονική βία αστυνομικών δυνάμεων σε 16χρονη αντιφασίστρια το ίδιο βράδυ στην περιοχή με χτυπήματα στο πίσω μέρος του κεφαλιού της, που λίγο έλειψε να αποβούν μοιραία, αλλά και με την σκευωρία σε βάρος μελών του Ρουβίκωνα, όπου διώκονται για επίθεση σε κατάστημα στην περιοχή της Ν. Ιωνίας, όσο και την ίδια μέρα με την απαγόρευση των διαδηλώσεων σε ολόκληρη την Αττική και με τις αστυνομικές δυνάμεις να συλλαμβάνουν αντιφασίστες και αντιφασίστριες που είχαν δεχτεί φασιστική επίθεση στο Μοναστηράκι.

Οι φετινές αντιφασιστικές κινητοποιήσεις την 1η Νοέμβρη έσπασαν στην πράξη την κρατική απαγόρευση που επιχειρήθηκε να επιβληθεί εκείνη τη μέρα. Περισσότεροι από χίλιοι αντιφασίστες και αντιφασίστριες βρέθηκαν στην αντιφασιστική – αντικρατική συγκέντρωση στα Πευκάκια, όπου παρέμειναν στο σημείο, κλείνοντας την Λεωφόρο Ηρακλείου, παρά τις πολυάριθμες δυνάμεις της αστυνομίας (ΜΑΤ, ΔΡΑΣΗ και αύρα) και τις κρατικές μεθοδεύσεις. Ο συντονισμός, η μαζικότητα και η αποφασιστικότητα των αντιφασιστικών δυνάμεων κατάφεραν να αποτελέσουν οδόφραγμα στην κρατική και παρακρατική τρομοκρατία στο δρόμο, να αναχαϊτίσουν την κρατική καταστολή και να καταδείξουν το ρόλο των φασιστικών συμμοριών, ως παρακρατικών λακέδων υπό κρα-

τική προστασία.

Ως αναρχικοί/ες για άλλη μία φορά να σταθούμε απέναντι στα παρακρατικά τάγματα εφόδου στις γειτονιές, στα σχολεία, στις σχολές, στους χώρους εργασίας. Δεν ξεχνάμε πως ο αγώνας ενάντια στον φασισμό κερδίζεται στους δρόμους και είναι αναπόσπαστο κομμάτι του συνολικού αγώνα ενάντια σε κράτος και καπιταλισμό, του αγώνα ενάντια στις ανισότητες, την ιεραρχία, τους διαχωρισμούς, τον κοινωνικό εκφασισμό, τη μισαλλοδοξία, τον εθνικισμό και τον κρατικό ολοκληρωτισμό. Χωρίς αυταπάτες πως το σύστημα εκμετάλλευσης και καταπίεσης μπορεί να εξωραϊστεί, χωρίς αυταπάτες πως οποιαδήποτε κυβέρνηση μπορεί να αποτελέσει φραγμό στον φασισμό, απέναντι στον καθεστωτικό “αντιφασισμό” και στις επιδιώξεις του κρατικού μηχανισμού για την εδραίωση της θεωρίας των δύο άκρων να αγωνιστούμε οργανωμένα, συλλογικά, μαχητικά και από τα κάτω, με όπλο μας τη διεθνιστική και ταξική αλληλεγγύη για την ανατροπή του καταπιεστικού-εκμεταλλευτικού συστήματος που γεννά και θρέφει τον φασισμό, για την Κοινωνική Επανάσταση, για την Αναρχία!

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ, ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

ΠΙΣΩ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ – ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ 16ΧΡΟΝΗ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΡΙΑ ΠΟΥ ΔΕΧΤΗΚΕ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

ΠΑΥΣΗ ΚΑΘΕ ΔΙΩΣΗΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ/ΕΣ ΤΟΥΣ/ΙΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ/ΕΙΣΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ 28/10 ΚΑΙ 1/11

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ Δ.Μ. ΠΟΥ ΔΙΩΚΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ Χ.Α.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους/ις αναρχικούς/ές και αντιφασίστες/τριες συλληφθέντες/είσες της 1ης Νοέμβρη 2020 στο Γαλάτσι: Δευτέρα 13 Νοέμβρη, Ευελπίδων

* Το στημένο κατηγορητήριο σε βάρος των συλληφθέντων κατέπεσε και αθωώθηκαν για όλες τις κατηγορίες

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΝΙΟΥΔΑΚΗΣ: ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΕΝΣΤΟΛΑ ΤΑΓΜΑΤΑ ΕΦΟΔΟΥ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Την 1η Σεπτέμβρη του 2023 δολοφονείται ο 58χρονος Κώστας Μανιουδάκης από ένστολους του ΤΑΕ Σούδας κατά τη διάρκεια αστυνομικού ελέγχου στον επαρχιακό δρόμο Φρε - Βρυσσών. Πιο συγκεκριμένα αστυνομικές δυνάμεις σταματούν τον 58χρονο, τον κατεβάζουν από το αυτοκίνητό του σε ένα χωράφι, τον χτυπούν βάνουσα και αφού τον δένουν με χειροπέδες πισθάγκωνα, τον τραβούν μέχρι τα σταθμευμένα περιπολικά τους. Παρά τις πρώτες βοήθειες περαστικών, ο Κώστας Μανιουδάκης, μετά την άγρια αστυνομική επίθεση που δέχτηκε, καταρρέει.

Τη δολοφονία του Κώστα Μανιουδάκη ακολουθεί η επιχείρηση συγκάλυψής της από την αστυνομία και τις διαρροές της προς τον τοπικό τύπο, όπου γίνεται λόγος για τυπικό έλεγχο της τροχαίας στον ΒΟΑΚ κατά τη διάρκεια του οποίου ο 58χρονος πεθαίνει από παθολογικά αίτια, αλλά και από τον ιατροδικαστή που ανέλαβε την υπόθεση, ο οποίος απέκρυψε την ύπαρξη κακώσεων. Όμως η εικόνα που αντίκρισαν τόσο οι οικείοι του όσο οι περαστικοί, που τον είδαν την ώρα που κατέρρεε, αλλά και οι γιατροί του Κέντρου Υγείας Βάμου, στο οποίο μεταφέρθηκε, ήταν εντελώς διαφορετική από αυτή που επιχείρησε να παρουσιάσει η αστυνομία. Τόσο οι κακώσεις και τα σημάδια στο σώμα του, που προήλθαν από τη βάνουσα επίθεση των ένστολων δολοφονών, όσο και η εικόνα του σημείου όπου έλαβε χώρα το γεγονός δεν αφήνουν κανένα περιθώριο παρερμηνείας και διαστρέβλωσης όσων διαδραματίστηκαν.

Η δολοφονία του Κώστα Μανιουδάκη όσο και η επιχείρηση συγκάλυψής της έρχεται να προστεθεί σε μια σειρά κρατικών δολοφονιών, όπως αυτή του Ν. Σαμπάνη στο Πέραμα, του Κ. Φραγκούλη στη Θεσσαλονίκη, προσφύγων και μεταναστών στα χερσαία και υδάτινα σύνορα της Ευρώπης-

φρούριο με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα την κρατική δολοφονία εκατοντάδων στα ανοιχτά της Πύλου από το λιμενικό.

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο όπου το κρατικό - καπιταλιστικό σύστημα εντείνει όλο και περισσότερο την επίθεσή του στη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία με την όξυνση των όρων εκμετάλλευσης, την φτωχοποίηση και την ακραία απαξίωση της ανθρώπινης ζωής, ενώ ταυτόχρονα εξοπλίζει, παρατάσσει αστυνομικό στρατό, χτίζει ρητορική τάξη και ασφάλειας και χτυπά όσες και όσους αγωνίζονται, στοχεύοντας ιδιαίτερα στο αναρχικό κίνημα και στις εστίες συλλογικής και αυτοοργανωμένης αντίστασης, εντείνοντας την πάγια αντιεξεγερτική στρατηγική του, για το ξεριζώμα των εξεγέρσεων που κυοφορούνται. Οι δεκάδες νεκροί στα Τέμπη, οι νεκροί από τη διάλυση του ΕΣΥ, οι νεκροί στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, η λεπλασία της φύσης και η κρατική άρνηση διαχείρισης των συνεπειών της με τα καμένα δάση, τα πλημμυρισμένα χωριά, τα απανθρακωμένα σώματα ανθρώπων και ζώων είναι η πραγματικότητα που διαμορφώνουν για εμάς οι κυρίαρχοι. Τα τραγικά συμβάντα που μας συγκλονίζουν δεν αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά αλλά εντάσσονται στη μόνη στρατηγική που εφαρμόζει μεθοδικά ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός, αυτή της βίας, της εξάιρεσης και του θανάτου.

Απέναντι στην επιβολή της εξοικείωσης με το θάνατο ο μόνος δρόμος είναι η διάλυση της κρατικής εξουσίας. Απέναντι στα συνεχή κρατικά εγκλήματα σε βάρος των

πληβείων και της φύσης, τους χιλιάδες νεκρούς πρόσφυγες και μετανάστες και τον μαζικό εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, τις εν ψυχρώ δολοφονίες Ρομά από τα αστυνομικά τάγματα εφόδου της δημοκρατίας και τις διαρκείς κατασταλτικές επιθέσεις εναντίον του αναρχικού αγώνα, των καταλήψεων και των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων μέχρι την επανεμφάνιση των φασιστικών, νεοναζιστικών δολοφονικών συμμοριών από τον Έβρο όπου κυνηγοί κεφαλών καταδιώκουν και απαγάγουν μετανάστες μέχρι τα ρατσιστικά εγκλήματα στις πόλεις, όπως η δολοφονία του μετανάστη Σιράζ Σαφτάρ στον Περισσό και την κυρίαρχη προπαγάνδα, που προωθεί τον ρατσισμό, τον εθνικισμό και τη μισαλλοδοξία και γεννά κανιβαλιστικά εγκλήματα, όπως η δολοφονία του Αντώνη στο λιμάνι του Πειραιά, προτάσσουμε την κοινωνική αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια μεταξύ των καταπιεσμένων. Προτάσσουμε την οργάνωση στη βάση, την αναρχική ηθική, τις διαχρονικές αξίες της αναρχίας και του ελευθεριακού κομμουνισμού, για έναν κόσμο ισότητας, δικαιοσύνης κι ελευθερίας.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ – ΔΕ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΑΝΙΟΥΔΑΚΗ

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση | Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

συγκέντρωση στην πλ. Συντάγματος για τη δολοφονία του Κώστα Μανιουδάκη

12 Οκτώβρη, Παγκόσμια μέρα Ιθαγενικής Αντίστασης και Αξιοπρέπειας

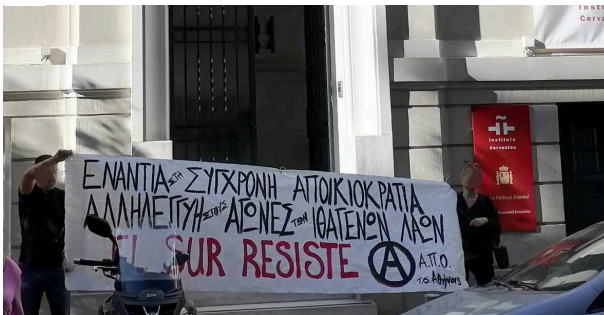
Στις 12 Οκτώβρη οι κυρίαρχοι γιόρτασαν με τυμπανοκρουσίες και παρελάσεις την «ανακάλυψη της Αμερικής», την «ημέρα του Κολόμβου», την απαρχή μιας γενοκτονίας, τις μαζικές δολοφονίες, τους εκποτισμούς, τους βιασμούς, τα παιδομαζώματα, τον ξεριζωμό... την εκκίνηση ενός πολέμου που συνεχίζεται μέχρι σήμερα... Οι ιθαγενείς λαοί στο Μεξικό, στις ΗΠΑ, τον Καναδά, τη Βολιβία, τη Χιλή, την Αργεντινή, το Εκουαδόρ και αλλού, θυμίζουν ότι 531 χρόνια μετά, δεν υποτάχθηκαν ποτέ, δεν κατακτήθηκαν, ότι αυτή η μέρα, που είναι μέρα μνήμης, οργής και εξέγερσης, δεν ανήκει απλά στο παρελθόν, αλλά είναι σύμβολο αντίστασης στη σημερινή μορφή της αποικιο-

κρατίας, με την αρπαγή της γης, του νερού και των φυσικών πόρων για την εγκατάσταση αιολικών και βιομηχανικών πάρκων, τουριστικών θέρετρων και εξορυκτικών δραστηριοτήτων, με τον εκποτισμό των κοινοτήτων από πολυεθνικά τραστ και την παράλληλη στρατιωτικοποίηση των εδαφών τους, με την κρατική τρομοκρατία και την παραστρατιωτική καταστολή να απειλεί τις αντιστάσεις και την αυτονομία τους.

Από το μακρινό Οαχάκα, η συνέλευση των αυτόχθονων λαών του Ισθμού για την υπεράσπιση της γης και του εδάφους και η καμπάνια Ο ΝΟΤΟΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ γράφουν ότι σήμερα, σε αυτό το σημείο της ιστορίας, η λελασία είναι παγκόσμια και δίνουν στις δράσεις τους για τις 12 Οκτώβρη τον χαρακτήρα της αλληλεγγύης σε όλες και όλους που αγωνίζονται, και ειδικά στους λαούς της Παλαιστίνης και του Κουρδιστάν.

Τη στιγμή που ο πληθυσμός της

[Αθήνα] Παρέμβαση στο Ινστιτούτο Θερβάντες - πολιτιστικό τμήμα της ισπανικής πρεσβείας. 12 Οκτώβρη, οι κατακτητές γιορτάζουν την αποικιοκρατία, οι ιθαγενείς λαοί την αντίσταση, την αξιοπρέπεια, την εξέγερση.

12 Οκτώβρη – Παγκόσμια μέρα Ιθαγενικής Αντίστασης και Αξιοπρέπειας
 & διεθνών δράσεων της καμπάνιας Ο ΝΟΤΟΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ

Οι κυρίαρχοι γιορτάζουν την επέτειο του 1492 που οι ίδιοι βάπτισαν «ανακάλυψη» της Αμερικής. Οι ιθαγενείς λαοί θυμίζουν ότι 500 και πλέον χρόνια μετά την απαρχή της γενοκτονίας, ποτέ δεν υποτάχθηκαν στη βία των κατακτητών, αλλά και ότι η αποικιοκρατία συνεχίζεται στο σήμερα, μέσα από την καπιταλιστική λεηλασία των εδαφών, την αρπαγή των πόρων υλών, την κρατική και παραστρατιωτική καταστολή.

Προβολές: • Οι γυναίκες της κοινότητας Πουέντε Μαδέρα και ο αγώνας για την υπεράσπιση του Πιταγιάλ (18)
 • Somos Viento - Είμαστε ο άνεμος (36)

Ενημέρωση: για τον πόλεμο που δέχονται σήμερα από το κράτος, τις εταιρείες και τα ναρκοκαρτέλ οι ιθαγενικοί αγώνες στο Μεξικό, από τον Ισθμό της Οαχάκα ως τις εξεγερμένες ζαπατιστικές κοινότητες της Τσιάμας.

Πέμπτη 12 Οκτωβρίου στις 19:00
 στην κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37

Ανοικτή συνέλευση της Κατάληψης Λέλας Καραγιάννη 37

Γάζας σφαγιάζεται, δεν θα μπορούσαμε να μιλάμε για εποικιστικό αποικισμό, αποστρέφοντας το βλέμμα από τη μαχόμενη Παλαιστίνη.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ – ΑΝΑΡΧΙΑ 2023

ΣΕΝΤ ΙΜΙΕ, ΕΛΒΕΤΙΑ, 19-23 ΙΟΥΛΙΟΥ 2023

Από τις 19 έως τις 23 Ιουλίου πραγματοποιήθηκε στο Σεντ Ιμιέ, στο Γιούρα της Ελβετίας, διεθνής αναρχική συνάντηση, γιορτάζοντας τα 150 χρόνια από το Συνέδριο του Σεντ Ιμιέ, το 1872, όπου ιδρύθηκε η Αντιεξουσιαστική Διεθνής, σηματοδοτώντας τη γέννηση του οργανωμένου αναρχικού κινήματος.

Σύντροφοι και συντρόφισσες της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης στη διεθνή συνάντηση στο Σεντ Ιμιέ

Τι δουλειά έχουν οι αναρχικοί στην Ελβετία;

Αν οι εύκολοι συνειρμοί οδηγούν είτε σε γραφικά τοπία και αμύθητες ποσότητες σοκολάτας, είτε, για να το πούμε κομμά, στο άντρο του εχθρού, τις μεγαλύτερες τράπεζες (άρα, στην καλύτερη περίπτωση, σε κάποια συμβολική – ή

όχι και τόσο συμβολική εδώ που τα λέμε – δράση εναντίον τους), πρόκειται απλά για παραπλάνηση. Δεν υπάρχει λόγος να νιώθει κανείς άβολα για την άγνοια – την ίδια μπανανόφλουδα πάτησε και ο μεγάλος συγγραφέας Ερνέστο Σάμπατο, γράφοντας ανενδοίαστα πως οι Ελβετοί δεν είναι παρά ένα έθνος ρολογάδων που σου δίνουν την εντύπωση ότι κάθε πρωί σκουπίζουν όλοι μαζί έξω απ' τα σπίτια τους και πετάνε τα σκουπίδια τους στην Ιταλία. [Ο καημένος ο Σάμπατο βέβαια δεν ήταν και τόσο αφελής τελικά γιατί της έχει αλλάξει τα φώτα της αναρχικής ιστορίας, αφού αδίκησε κατάφορα και τον Σεβερίνο ντι Τζιοβάνι].

Αυτό που έχει σημασία, είναι ότι πίσω από την κοινοτοπή εικόνα για τη σημερινή Ελβετία κρύβεται μια πλούσια ιστορία από απόπειρες ανατροπής, συνέδρια και ιστορικές στιγμές για την πορεία του αναρχικού κινήματος... και πως οι ρολογάδες του Σάμπατο κάθε άλλο παρά σκυμμένοι στη δουλειά τους ήταν – όπως και οι ρολογούδες, που πρόσφατα μας εξιστόρησε ο Ντανιέλ ντε Ρουλέ στις Δέκα Μικρές Αναρχικές (εκδόσεις των Συναδέλφων), μπλέκοντας τη μυθοπλασία με την ιστορική μνήμη και τα ντοκουμέντα.

Οι Αναρχικοί ωρολογοποιοί της Ελβετίας, στην ομώνυμη μελέτη του Florian Eitel, αποτελούσαν από τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια του

αναδυόμενου εργατικού κινήματος που συσπειρώθηκαν στους κόλπους της Διεθνούς. Ο Τζέιμς Τζολ περιγράφει την ενθουσιώδη υποδοχή που επιφύλασσαν στον Μπακούιν «οι ωρολογοποιοί του Saint-Imier και του La Chaux-de-Fonds, εργάτες που συχνά ήταν κακοπληρωμένοι και εκμεταλλεζόμενοι, αναγκασμένοι να εξαρτώνται από άλλους για την πώληση των προϊόντων τους και την εύρεση πρώτων υλών, και όλο και πιο ανήσυχοι καθώς η ωρολογοποιία, από παραδοσιακή τέχνη στο σπίτι μετατρεπόταν σε εργοστασιακή βιομηχανία». Το πρώτο εργοστάσιο ωρολογοποιίας της Longines άνοιξε το 1867 στο Σεντ Ιμιέ, σταδιακά απασχολώντας πλήθος εργατριών και εργατών από τις γύρω κοιλάδες. Ο Τζολ σκωπτικά εξιστορεί ότι «ο Μπακούιν, παρόλη την πίστη του στο λούμπεν προλεταριάτο, τους πιο αφοσιωμένους μαθητές τους αναρχισμού τους βρήκε στους ωρολογοποιούς της Ελβετικής Γιούρα – στους πιο ειδικευμένους και μορφωμένους τεχνίτες της Ευρώπης». Το 1869 σχηματίζεται η Ομοσπονδία του Γιούρα, που αντιπροσωπεύει την αναρχική-μπακουινική τάση στην Πρώτη Διεθνή.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

απέναντι στο μύθο της δημοκρατίας
η εξέγερση είναι πάντα ζωντανή

συνέχεια από την σελίδα 1

Κατά μια τραγική ειρωνεία της ιστορίας, ήταν οι αιματηρές κατασταλτικές συνέπειες μιας τέτοιας ανταρσίας, το Νοέμβριο του 1980, που συνετέλεσαν στην πτώση της δεξιάς διακυβέρνησης και αξιοποιήθηκαν στην άνοδο στην εξουσία του ΠΑΣΟΚ και της πολιτικής της ενσωμάτωσης. Επρόκειτο για τη συγνή δολοφονία δύο διαδηλωτών, του Ιάκωβου Κουμή και της Σταματίνας Κανελοπούλου, καθώς και τον βαρύ τραυματισμό πολλών άλλων, ακόμα και με πυροβόλα όπλα, στις 17 Νοέμβρη 1980. Ήταν η κυβέρνηση της ΝΔ που χρεώθηκε το αίμα των διαδηλωτών, αν και το ΠΑΣΟΚ, δια στόματος του ηγέτη του, είχε συναινέσει στην άγρια καταστολή, ενώ το ΚΚΕ είχε συνδράμει αποφασιστικά με τις εργατοφοιτητικές ομάδες κρούσης του, τα διαβόητα ΚΝΑΤ, που ανακατέλαβαν και εκκένωσαν βίαια το κατειλημμένο τότε Πολυτεχνείο.

Παρόλα τα φληναφήματα περί προβοκατόρικων στοιχείων που παρεισφρύνουν στις εκδηλώσεις γιορτασμού στην επέτειο του Πολυτεχνείου για να την "αμαυρώσουν", εκείνα τα γεγονότα, όπως και πλήθος από τέτοια που ακολούθησαν τα επόμενα χρόνια, δεν ήταν παρά μέρος μιας σύγκρουσης που είχε ξεσπάσει ήδη μέσα στο Πολυτεχνείο στα Νοεμβριανά του 1973. Μιας σκληρής σύγκρουσης που έμελλε με τα χρόνια να γίνει ανελέητη και βίαιη ανάμεσα στους εξεγερμένους της μεταπολίτευσης και τα αριστερά πολιτικά σπηρίγματα του αστικοδημοκρατικού καθεστώτος.

Ξαναγυρίζοντας στη νοεμβριανή εξέγερση του 1973, ας θυμηθούμε το κατάπτυστο κείμενο της ΠΑΝΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗΣ Νο 8 (όργανο της Αντί-ΕΦΕΕ, οργάνωσης του ΚΚΕ στο φοιτητικό χώρο) που κυκλοφόρησε το Γενάρη-Φλεβάρη του 1974 και το οποίο κατήγγειλε τότε σαν προβοκάτορες τους 350 νέους (κυρίως αριστεριστές, αναρχικούς και αντιεξουσιαστές) που κατέλαβαν το πολυτεχνείο στις 14/11/73, τα σύνθηματά τους -όπως Γενική Απεργία, Κάτω Το Κεφάλαιο, Κάτω η Μισθωτή Εργασία, Κάτω η Εξουσία- ως προβοκατόρικα και την ίδια την εξέγερση σαν έργο του Ρουφογάλη.

Ας θυμηθούμε ότι όταν ξέσπασε η εξέγερση ο Παπαδόπουλος επιχειρούσε με την κατάργηση της μοναρχίας, την αμνηστία των πολιτικών κρατούμενων και των εξόριστων, και το διορισμό μιας πολιτικής κυβέρνησης υπό τον Μαρκεζίνη να νομιμοποιήσει το κα-

θεσώς και να προχωρήσει σε συνδιαλλαγή με τους αστούς πολιτικούς. Και τότε ήρθε η έκρηξη της εξέγερσης στο κέντρο της Αθήνας, ξεκινώντας με την κατάληψη του πολυτεχνείου στις 14 Νοέμβρη από 350 νέους, κυρίως φοιτητές αλλά και μαθητές, ενώ το ίδιο βράδυ αρκετοί εργάτες, κυρίως οικοδόμοι, συγκροτούν την εργατική συνέλευση στο κτίριο Γκίνυ. Η αστυνομία αδυνατεί να καταστείλει την εξέγερση που εξαπλώνεται, αλλά στο εσωτερικό της διεξάγεται μια έντονη πάλη ανάμεσα σε διαφορετικές τάσεις, με δύο κυριότερες εκείνη της αυτονομίας και του αυθορμητισμού που ξεκίνησε την κατάληψη του Πολυτεχνείου και

ανήκαν στις αντιστασιακές οργανώσεις της Αριστεράς δεν κατάφεραν να αντιστρέψουν τον χαρακτήρα που έπαιρνε με τα αιτήματα και τα συνθήματα που προωθούσαν οι υπεραριστεροί και οι αναρχικοί". Πίσω από αυτή την αντεπαναστατική γραμμή των δυο ΚΚΕ βρισκόταν η στρατηγική αντίληψη ότι πρώτα πρέπει να γίνει ο αγώνας για αποκατάσταση της αστικής δημοκρατίας και αργότερα η πάλη για το σοσιαλισμό.

Πριν καταφέρουν όμως, όπως πραγματικά θα ήθελαν, να την ελέγξουν και να την υποτάξουν οι ρεφορμιστές, η εξέγερση που εξελισσόταν στους δρόμους της Αθήνας με συμπλοκές και με επιθέσεις σε δημόσια κτίρια, κι επαπειλούσε να απλωθεί στα σχολεία και τα εργοστάσια σπέρνοντας τον φόβο στην εξουσία και τους διεκδικητές της, συντρίφτηκε από τα τανκς Η πολιτικοποίηση του στρατιωτικού καθεστώτος ναυάγησε, και ο συνταγματάρχης Παπαδόπουλος αντικαταστάθηκε από τον ταξίαρχο Ιωαννίδη. Το καθεστώ βρέθηκε βυθισμένο μέσα στο μίσος και μπροστά στον φόβο μιας νέας κοινωνικής έκρηξης η εξουσία παραδόθηκε τελικά αέριαι στους πολιτικούς τον Ιούλη του 1974, όταν οι στρατιωτικοί έπαιξαν και έχασαν το τελευταίο χαρτί τους, αυτό του εθνικισμού, με την αποτυχία του πραξικοπήματος στην Κύπρο και την εισβολή των τουρκικών στρατευμάτων στο νησί.

Η ιστορία όμως με την εξέγερση στο Πολυτεχνείο δεν είχε κλείσει το 1973, καθώς το περιεχόμενο και τα προτάγματα της δεν ανήκαν στο παρελθόν όπως θα ήθελαν και προπαγάνδιζαν οι εμπνευστές του κομματικού συνθήματος: ΕΑΜ ΕΛΑΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ. Αντιθέ-

τως, ανήκε στο μέλλον καθώς εγκαινίασε μια μακριά σειρά κινητοποιήσεων, ξεσποκωμών και συγκρούσεων των ριζοσπαστικότερων τμημάτων της νεολαίας. Το πνεύμα του Νοέμβρη θα αποδειχτεί ανεξάντλητο, παραμένοντας πάντα ζωντανό παρά την μακροχρόνια επιχείρηση διαστρέβλωσης και καπηλείας από αυτούς που αξιοποίησαν την εξέγερση για να οικοδομήσουν ένα μυθικό, αιματοβαμμένο βωμό της δημοκρατίας, ως ιδεολογικό θεμέλιο της μεταπολιτευτικής εξουσίας.

Το Πολυτεχνείο δεν θα είναι ο αδιαμφισβήτητος καθαγιασμένος μύθος της εξουσίας και της δημοκρατίας, όπως θα ήθελαν οι λακέδες της, αλλά σημείο αναφοράς μιας εξέγερσης που άλλοτε ξεσπά κι άλλοτε υποβόσκει και που ακόμα και σήμερα δεν έχει κατασταλεί...

ΚτΚ

Το παραπάνω άρθρο αποτελεί μέρος ενός συνολικότερου ιστορικού κειμένου που δημοσιεύτηκε το 2005 στην ειδική έκδοση του ΑναρχικούΔελτίου «ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ απέναντι στο μύθο της δημοκρατίας η εξέγερση είναι πάντα ζωντανή

50 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 1973

50 Χρόνια συνεχούς κοινωνικής ανταρσίας ενάντια στο τέρας της εξουσίας, το κράτος και τα αφεντικά.

50 Χρόνια στις καταλήψεις, τα οδοφράγματα, τις απεργίες, τις διαδηλώσεις ενάντια στην εκμετάλλευση, τους πολέμους, την κρατική τρομοκρατία και την καπιταλιστική ανασφάλιση.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Για το πέρας από την αυθόρμητη εξέγερση στον διαρκή και οργανωμένο αγώνα για την Κοινωνική Επανάσταση, την Αντιγόνη και τον Ελευθεράτο Κομμουνισμό

Αθήνα:
Συγκέντρωση Κλαυθμώνος
Προσυγκέντρωση
Πολυτεχνείο, 13.00

Θεσσαλονίκη:
Διαδήλωση,
Πολυτεχνείο, 17.00

Ανερχική Πολιτική Οργάνωση Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

ήταν κατά βάση εξεγερτική, αντικαπιταλιστική και αντικρατική, και εκείνη που ήθελε να χρησιμοποιήσει το φοιτητικό κίνημα ως μέσο πίεσης για "εκδημοκρατισμό", δηλαδή ως διαπραγματευτικό χαρτί στα χέρια των αστών δημοκρατών που έβλεπαν με αμηχανία ή φόβο το ογκούμενο κύμα εξέγερσης. Εκφραστές αυτής της γραμμής ήταν οι εκπρόσωποι των νεολαιών των δυο φραξιών του ΚΚΕ. Από την πρώτη στιγμή, την Τετάρτη 14 Νοέμβρη, τα μέλη της Αντί-ΕΦΕΕ (ΚΝΕ) αγωνίζονταν για να μη γίνει η κατάληψη, ενώ μετά την αιματηρή καταστολή, στην "Πανσπουδαστική(Νο 8) λίγους μήνες αργότερα, την κατήγγειλαν όπως είδαμε ως προβοκατόρικη.

Από την άλλη πάλι, ένας από τους εκπροσώπους του ανανεωτικού ΚΚΕ και συμμετέχων στα γεγονότα, ο Δημ. Χατζησωκράτης του Ρήγα Φεραίου και του ΚΚΕ εσ., αποκαλύπτει τη σύγκρουση με το δικό του αντεπαναστατικό πνεύμα: "το Πολυτεχνείο δεν θα είχε την ξεχωριστή θέση που έχει σήμερα στην ιστορική διαδρομή της μεταπολεμικής Ελλάδας, αν τη δεύτερη μέρα της κατάληψης οι φοιτητές που